

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 56:

Forslag til lov om ændring af lov om luftfart.

Af trafikministeren (Ikast).

(Fremsat 28/10 92. Første behandling 5/11 92. Betænkning 9/12 92):

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sammen med denne sag foretoges den under punkt 21 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

21) Anden behandling af lovforslag nr. L 57:

Forslag til lov om ændring af lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer.

Af trafikministeren (Ikast).

(Fremsat 28/10 92. Første behandling 5/11 92. Betænkning 9/12 92).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer og spørgsmålet om deres overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Der foretoges først afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om luftfart. (Lovforslag nr. L 56).

§§ 1-3

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til

tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Man gik dernæst til afstemning vedrørende forslag til lov om ændring af lov om registrering af rettigheder over luftfartøjer. (Lovforslag nr. L 57).

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

22) Anden behandling af lovforslag nr. L 5:

Forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven) og lov om indkomstskat og formueskat til personer m.v. (personskatteloven). (Fradrag til fiskere).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).

(Fremsat 7/10 92. Første behandling 27/10 92. Betænkning 14/12 92).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Stavad (S):

Det lovforslag, vi her har til anden behand-

[Stavad]

ling, har haft et af de mest mærkværdige forløb, som jeg næsten kan komme i tanker om i de år, jeg har været i Folketinget. Jeg er såmænd kommet i tvivl om, hvad der er hensigten med forslaget. Det er tilsyneladende ikke hensigten at få lavet en løsning, som er til gavn for fiskerne. Det, jeg har forstået, er, at den løsning, som regeringen nu har et ønske om at tromle igennem, er en løsning, som absolut ikke bliver vel modtaget i fiskerikredse hverken hos de selvstændige fiskere eller hos de ansatte.

Hvis vi ser på forløbet, har det absolut heller ikke været regeringens hensigt at prøve at finde en løsning i et fornuftigt samarbejde med Folketingets partier. Lovforslaget blev første gang fremsat i allersidste fase af sidste folketingsssamling, så sent, at det ikke nåede at blive førstebehandlet. Ingen tog kontakt til partierne over sommeren. Derefter blev lovforslaget gennemført den 7. oktober, altså umiddelbart efter, at samlingen her var startet.

Ved førstebehandlingen, som fandt sted den 27. oktober, var det, som jeg husker det, kun regeringspartierne, der udtalte sig positivt og venligt om forslaget, men der var et meget, meget bredt flertal – jeg tror, jeg kan sige samtlige folketingspartier – der udtalte sig særdeles positivt om at finde en løsning, der kunne hjælpe fiskerne.

Derfor opfordrede jeg bl.a. på Socialdemokratiets vegne regeringen, ministeren, til at optage forhandlinger med de partier, som havde udtrykt sig positivt om sagen, og det var som sagt alle. Intet skete, ingen kontakter, ingen henvendelser fra regeringen.

Derfor stillede jeg igennem Folketingets Skatteudvalg et spørgsmål den 13. november. Jeg spurgte ministeren, om ministeren ville optage forhandlinger med Folketingets partier med henblik på at få en løsning. Intet skete.

Så kom den fiskeridebat, hvor man vedtog en dagsorden, og først derefter, den 4. december, fremkommer der et svar fra ministeren, hvis indhold i korte træk gik ud på, at man mente, at man havde fundet de vises sten, og det var det, der skulle gennemføres, men man ville da godt tale med andre partier.

Derefter var der et kort sammentræf, hvor ordførerne blev sammenkaldt af ministrene, men et sammentræf, som alene blev anvendt til at forklare, at det, man havde foreslået, var det

rigtige, og at det, alle andre mente, burde indgå i overvejelserne. Det var i øvrigt EF-stridigt.

Jeg stillede en række spørgsmål. Jeg bad om nogle belysninger. Det kunne jeg ikke få. Jeg bad om at få et notat med en beskrivelse af en model, som vi tidligere har anvendt, og om at få at vide, hvordan den fungerede dengang, hvad det ville koste, og hvordan vi kunne bruge provenuet. Det blev der ikke givet afslag på, men der er ikke dukket noget papir op.

Så først i fredags midt under et udvalgs møde bliver der sendt en stafet ind fra regeringen om, at nu skal der afgives betænkning, og derfor fremgår det af betænkningen, at vi vil reddegøre for vores stilling her ved andenbehandlingen.

Jeg kan sige, at de to ændringsforslag, der er stillet henholdsvis af Fremskridtspartiet og af regeringen, vil den socialdemokratiske folketingsgruppe undlade at stemme til, for hvis dette makværk køres igennem, kan vi sige, at så er det jo en lille forbedring, der ligger i regeringens forslag. Fremskridtspartiets forslag er en ændring fra en 24-timers-regel til en 12-timers-regel, som regeringen påstår er EF-stridig. Derfor kan vi i sagens natur ikke tage noget medansvar for det. I øvrigt er denne lovgivning, hvor man knytter an til reglerne for søfolk, fuldstændig urimelig og ubrugelig som model, når man vil hjælpe fiskerne.

Jeg vil sige til regeringen, at jeg synes, det er dybt bekymrende, at man i en situation som den, vi befinder os i, bruger EF som spydspids for at skyde fornuftige overvejelser og forslag ned. Der synes jeg man skulle tænke sig en lillebitte smule om.

Derfor vil jeg godt sige, at Socialdemokratiet under ingen omstændigheder kan medvirke til at gennemføre et forslag af denne karakter. Det er en lovgivning, som, hvis den vedtages, vil virke fuldstændig tilfældigt. Nogle vil det komme til at koste penge for. Hvis man melder sig til denne ordning og man så bliver arbejdsløs, mister man de fradrag, man har i forvejen, og der vil være eksempler på, at man efter tilfældighedernes princip deler meget store beløb ud til nogle enkelte, mens andre overhovedet ingenting får.

Det er også en bureaukratisk ordning, som vil være fuldstændig umulig at administrere, og den eneste grund til, at man vil gennemføre det, er vel, at man siger, at det aldrig skal kon-

[Stavad]

trolleres, om de oplysninger, man får, er rigtige. Fiskeriministeren har selv under de drøftelser, der var, oplyst, at når vi kommer ned under 24 timer, har man ikke oplysninger, så man kan foretage kontrol.

Derfor vil jeg sige til Folketingets partier – hvis der stadig væk er tid til en lille bitte smule fornuft i denne sag – at hver eneste krone, der ligger i den ordning, regeringen foreslår, tilbyder vi at anvende til et ordentligt, fornuftigt ligningsmæssigt fradrag svarende til en ordning, vi har haft tidligere. Hvis regeringen så vil sige, at det også er EF-stridigt, må jeg sige, at så hører alting op, da det er en ordning, der fungerede indtil for – er det 3 år siden?

Derfor vil jeg opfordre Folketingets partier til, at denne sag får en anstændig behandling, ikke af hensyn til huset her – at vi gøres til grin, det er ikke første gang – men af hensyn til de mennesker, som vi forsøger at give en hjælp, og af hensyn til de fiskere, som er ude i meget store problemer. Jeg håber meget, at det vil lykkes, inden denne sag kommer til tredje behandling, at fornuften får en lille bitte smule mulighed for at vinde indpas, og at det taktiske spil, som det er opfattelsen at regeringen har ønsket at bruge dette forslag til og ikke til at hjælpe fiskerne, hører op nu.

Vi er i en situation, hvor vi anstændigvis ikke kan tillade os at behandle lovgivningen på den måde, som der her er tale om. Derfor skal jeg anmode om, at forslaget bliver sendt tilbage til fornyet udvalgsbehandling imellem anden og tredje behandling med en stærk og kraftig opfordring til de øvrige partier om, at man viser åbenhed, så vi finder løsninger på denne sag, som vi kan være bekendt både over for fiskerne og over for os selv.

Fischer (KF):

Det kunne have været nyttigt, hvis den socialdemokratiske ordfører havde holdt sig lidt til, hvad denne sag drejer sig om. Jeg formoder, at de socialdemokratiske ordførere på fiskeriområdet i det mindste er interesseret i, hvad sagen egentlig drejer sig om. Det drejer sig om at hjælpe nogle fiskere, således at de kommer i en situation, hvor de er ligestillet med søfolk i nærtrafik.

Hr. Stavad har gjort meget ud af historien – indimellem får vi jo fra hr. Stavad nogle lange historiske udredninger – men vi manglede én

ting her. Vi manglede den socialdemokratiske interesse for at udmønte den fiskeripolitiske redegørelse. Det er det, vi er i gang med nu. Skal vi ikke tage den lille facet med?

Jeg mener ikke, der er tale om nogen bureaukratisk ordning. Tværtimod mener jeg, at der er fundet en rimelig ordning, som de fiskere, der kommer ind under ordningen, vil have stor glæde af, en ordning, der med det resultat, der nu foreligger, er tilpasset de behov, de pågældende fiskere har. Det er vel det, det drejer sig om: at vi har fundet en god løsning. Så er al hr. Stavads historieskrivning og talen udenom mindre interessant i denne sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Hvis de mennesker, som dette handler om, nemlig fiskerne, skulle konfronteres med hr. Fischers indlæg og med mit indlæg, så er jeg fuldstændig overbevist om, at de ville føle, at jeg har holdt mig mere til denne sags indhold, end hr. Fischer gjorde.

Jeg kan meddele, at jeg i fuld overensstemmelse med de socialdemokratiske medlemmer af Landbrugs- og Fiskeriudvalget og hr. Risgaard Knudsen, der kommer fra en fiskerikreds, har foreslået en ordning og en løsning, som vil være en udmøntning af den fiskeripolitiske redegørelse, som imødekommer erhvervets ønsker i denne sag. Men det forslag, som hr. Fischer forfægter, er en løsning, som absolut ikke er ønsket af de mennesker, som man forsøger at lave løsningen for. Jeg ved ikke, om det er noget, der påvirker eller har interesse for hr. Fischer og Det Konservative Folkeparti. Det er ikke sikkert.

Vi ønsker fra Socialdemokratiets side at finde løsninger, som kan bruges i det virkelige liv, og som ikke pålægger fiskerne yderligere bureaukrati oven i det i forvejen alt for store bureaukrati, de sidder og bruger deres kræfter på, så de ikke kan få lov til at bruge deres kræfter på det erhverv, som de har lært, og som de skal skaffe føden fra.

Jeg vil anmode Det Konservative Folkeparti om at prøve at tage kontakter til folk, der ved, hvad denne sag drejer sig om. Så kan det også være, at hr. Fischer vil nå frem til at få lidt mere virkelighed ind i sine holdninger også i denne sag.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Når hr. Stavad i sin korte bemærkning også refererede til mig, så vil jeg gerne for god ordens skyld bekræfte, at jeg i et og alt er enig med hr. Stavad i det, hr. Stavad har sagt indtil dette øjeblik. Jeg er heller ikke i tvivl om, at jeg også vil være enig med hr. Stavad i eventuelle yderligere bemærkninger.

Sandheden er nemlig den – og det fremgår klart og tydeligt af betænkningen – at der her er tale om noget, som med rette kan betegnes som det rene makværk. Der er tale om noget, som vi, der færdes rundt omkring i havnene, for længst er blevet bekræftet i at fiskerne ikke vil være tilfredse med.

Når jeg ser ned over dem, der sidder på de forskellige pladser, er der også et og andet, der siger mig, at der er medlemmer af Tinget, som godt kunne trænge til i langt, langt større udstrækning at blive briefet i de sager, som optager fiskerbefolkningen. Det gælder også flere af de ministre, der har en plads her immervæk til venstre for talerstolen.

Dertil kommer, at der også er tale om det rene lovsjask i det, der her er forelagt Tinget. Ja, jeg kan godt forstå, fiskerministeren ser mærkværdig ud i sit ansigt. Men det er jo sandheden. Der er tale om det rene makværk. Der er tale om noget, der ikke kan administreres. Der er ved at blive forberedt en lovgivning, som fiskerbefolkningen rundt omkring i havnene ikke vil have forståelse for.

Jeg er enig med hr. Stavad i, at af hensyn til Folketinget og af hensyn til Folketingets omdømme også i fiskerkredse vil det være hamrende nødvendigt, at denne sag bliver vist tilbage til fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling. Jeg siger det i høj grad også af hensyn til Tingets fremtidige omdømme.

(Kort bemærkning).

Fischer (KF):

Den socialdemokratiske ordfører, hr. Stavad, nævnte, at dette skulle kunne bruges i det virkelige liv. Det er jeg helt enig med den socialdemokratiske ordfører i, og jeg er sikker på, at hvis hr. Stavad vil gøre sig den ulejlighed at kaste et blik på Danmarkskortet og på de kriterier, der er indlagt i dette lovforslag, vil han

netop kunne se, at det kan bruges i det virkelige liv.

Nu har Socialdemokratiet åbenbart flere, der vil føre synspunkter frem i denne sag. Jeg forstår, at hr. Risgaard Knudsen er valgt i Nordjyllands Amt, i Frederikshavnkredsen, men nu bor på Sjælland, ja, så galt i mit valg-område. Derfor vil hr. Risgaard Knudsen naturligvis have stor forståelse for, at netop dette lovforslag i den udformning, det her har fået, også kommer sjællandske fiskere til gode, og jeg går da ud fra, at et folketingsmedlem valgt i Nordjyllands Amt også vil have forståelse for, at det er rigtigt, at vi indfører ligestilling. Om ikke andet vil et weekendbesøg i Køge Havn sikkert være til hjælp.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Nu synes jeg ikke, at det skal lykkes hr. Fischer at få gjort det her til det rene pjat. Det er faktisk en sag, som betyder ganske meget for ganske mange familier.

Der er indeholdt nogle tilfældigheder i dette lovarbejde, som betyder, at det simpelt hen ikke kan bruges i det virkelige liv. Hr. Fischer siger, at det er tilpasset, hvis vi kikker på Danmarkskortet. Jeg ved ikke, om det er en kommentar til det ændringsforslag, som er kommet fra ministeren, og som går ud på, at hvis man fisker fra en havn, der i lige luftlinie er 100 km fra ens hjemhavn, har man et andet regelsæt, end hvis man fisker fra en havn, der er mindre end 100 km i lige luftlinie fra ens hjemhavn.

I øvrigt gik det første ændringsforslag, vi fik på dette punkt, ud på, at det i lige luftlinie skulle være 350 km. Vi har ikke fået nogen begrundelse for, at den lige luftlinie er ændret fra 350 til 100 km, eller for, at den lige luftlinie skal være lige nøjagtig 100 km.

Så jeg vil sige, at også ændringsforslaget, der er kommet fra regeringen, er udtryk for den mangel på seriøsitet, der har været i behandlingen af dette her forslag fra regeringens side.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg skal af hensyn til spørgetiden kl. 13 afbryde forhandlingen her og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00, hvor vi først går til punkt 32: Spørgsmål til ministrene.

Mødet udsat kl. 11.53

Mødet genoptaget kl. 13.00

Man gik først til dagsordenens punkt 32, som var:

32) Spørgsmål til ministrene.

Bortfaldet spørgsmål:

Spm. nr. S 243

Formanden:

Det er meddelt mig, at spørgsmål nr. S 243, der var stillet af Helen Jørgensen (S) til forsvarsministeren, den 16. december 1992 er taget tilbage af spørgeren.

Spørgsmålet, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

1) Til *forsvarsministeren* af:

Helen Jørgensen (S):

»Vil ministeren for så vidt angår materiel-situationen for de danske styrker, der er udstationeret i det tidligere Jugoslavien, oplyse, hvilke minesøgere minesøgningsenheder er udstyret med, materiale og tykkelse af de pansrede mandskabsvognes sider og vognbundens tykkelse, samt om enhederne er udstyret med skudsikre veste?«

Spm. nr. S 247

2) Til *kulturministeren* af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren oplyse baggrunden for Nationalmuseets ønske om at lukke Kalundborg Museum, hvilket må anses at blive den sørgelige konsekvens, hvis Nationalmuseet som varslet forhøjer Kalundborg Museums årlige leje fra 14.000 kr. til 145.000 kr.?«

Tommy Dinesen (SF):

Denne sag er måske ikke så stor for nogle, men den har i hvert fald stor betydning for andre, og jeg har selv haft den store fornøjelse i adskillige år at være udpeget af Vestsjællands Amtsråd som bestyrelsesmedlem i dette muse-

um, og derfra ved jeg, hvorledes det er en kamp år for år at skaffe penge til museet, og den lejeforhøjelse, der her er tale om, vil i hvert fald tage mange kræfter fra museet, hvis det i det hele taget vil overleve.

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Tak for spørgsmålet og dermed muligheden for at fortælle lidt om baggrunden og historien bag.

Selvfølger er der ikke fra Nationalmuseet noget ønske om hverken at genere det lokale museum i Kalundborg eller at lukke det, og jeg håber heller ikke, at Nationalmuseets oplæg til en lejeforhøjelse vil få de konsekvenser. Det ville være meget uheldigt.

Der er sket det op igennem 1980'erne, at Nationalmuseet har afhændet de bygninger, man har haft rundt omkring i Danmark. Af historiske årsager er mange store bygninger blevet overdraget til Nationalmuseet, og det er faktisk den sidste bygning, Nationalmuseet ejer nu, den, der ligger i Kalundborg. Jeg kan sammenligne med f.eks. Nyborg Slot, der er overdraget til Nyborg Kommune. Jeg kan nævne Museumsgården Keldbylille på Møn, der også er overdraget til de lokale.

Nationalmuseets oplæg er, at man uden betaling overdrager bygningen til de lokale myndigheder. Siden midten af 1980'erne har man forhandlet med Kalundborg Kommune, og i 1990 er man gået mere konkret ind i at forhandle en overdragelse til Kalundborg Kommune, og så vidt vi er orienteret om sagen, har det været meget vanskeligt at opnå kontakt med Kalundborg Kommune.

Den leje, vi taler om, er beregnet ud fra objektive faktorer. Det er sådan, at lejen, der betales i dag, ca. 14.000 kr., er langt under Nationalmuseets udgift, der alene til ejendomsskatter andrager 34.000 kr. Den beregning, der er lagt op til, er en huslejestigning over 4 år, der skal indbefatte ejendomsskatter, vedligeholdelse og andre udgifter, Nationalmuseet har.

Nationalmuseets ønske ved at gå så konkret til værks er at komme i en konkret samtale og forhandling med Kalundborg Kommune om at få lov til at overdrage bygningen til de kommunale myndigheder og til en kommunal finansiering. Jeg håber, at den forhandling vil lykkes. Det er min overordnede opfattelse, at

[Kulturministeren]

det er hensigtsmæssigt, at disse bygninger bliver overdraget til de lokale myndigheder, som det er sket andre steder i landet.

Tommy Dinesen (SF):

Jeg takker for svaret, og hvis der kan komme en forhandling, synes jeg selvfølgelig, det er udmærket, og den vil jeg prøve på at følge undervejs og se, hvad der sker, og så vende tilbage til sagen.

Søren Hansen (S):

Mener ministeren, at det er en naturlig og rimelig fremgangsmåde for Nationalmuseet, når man ønsker at komme i forhandling med en kommune, at meddele huslejestigning i den størrelsesorden, der her er tale om? Er det den naturlige og fremkommelige vej efter ministerens vurdering?

Kulturministeren (Grethe Rostbøll):

Historien er længere end som så. Nationalmuseet har allerede i midten af 1980'erne, faktisk i 1985, begyndt de første forhandlinger, og der har været en lang række forhandlinger, som jeg gerne beder Nationalmuseet redegøre for, hvis vi har interesse i at gå tættere ind på forhandlingsforløbet.

Huslejestigningerne er bedømt af objektive myndigheder. De beregninger, der foreligger for 1993-96, giver en kvadratmeterpris på 80 kr., og det er i forhold til den almindelige kvadratmeterpris i Kalundborg by, som er 220 kr. pr. m², uhyre lavt. Det er min vurdering, at Nationalmuseet bestemt ikke har til hensigt at genere nogen. Det er min opfattelse, at Nationalmuseet ønsker at overdrage den bygning, og at den foreslåede huslejestigning svarer til, hvad man kender andre steder.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 245**3) Til kommunikationsministeren af:****Dorte Bennedsen (S):**

»Er overenskomst af 15. december 1980 angående Nordisk Postforening eller dele heraf opsagt, og i bekræftende fald, hvad er begrundelsen for at opsige overenskomsten, og hvad har man tænkt sig at sætte i stedet?«

Skriftlig begrundelse

På Nordisk Råds første session i 1953 var på rådets dagsorden bl.a. »Forslag angående udredning af spørgsmålet om en nordisk post-, telegram- og teleunion«. Forslaget mundede ud i en række rekommandationer til de nordiske landes regeringer på denne og de følgende sessioner. Rekommandationerne resulterede i, at de nordiske lande i 1955 indførte den ordning, at breve indtil 500 g sendes til de andre nordiske lande for samme takst, som gælder for indenrigsbreve.

I 1980 indgik de nordiske poststyrelser en omfattende overenskomst om postalt samarbejde i Norden. I denne overenskomst er der et afsnit om porto for breve, hvor man fastholder, at breve indtil 500 g sendes i Norden med indenrigstakst.

Nu er denne bestemmelse tilsyneladende sat ud af kraft. Efter hvad jeg har fået oplyst, har postvæsenerne i Finland, Island, Sverige og måske også Norge allerede besluttet at hæve portoen for breve til de øvrige nordiske lande op over indenrigsportoen.

Jeg mener, at det er et meget dårligt signal, de nordiske landes regeringer udsender, hvis de beslutter at opsige postaftalen fra 1980. Samtidig med at de nordiske statsministre taler om styrkelse af det nordiske samarbejde og om fjernelse af grænser, indfører man åbenbart en ny grænse, som vi for længst troede var borte. Endelig forekommer det ejendommeligt, hvis regeringerne opsiger en fællesnordisk aftale af denne karakter uden på forhånd at orientere Nordisk Råd, specielt da ordningen med nordisk enhedspporto er kommet i stand på initiativ fra rådet.

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Jeg kan sige til spørgeren, at overenskomsten af 1980 angående Nordisk Postforening ikke er opsagt, men den er ophørt at gælde samtidig med, at en ny overenskomst trådte i kraft den 1. juli 1991. Den nye overenskomst har i højere grad end den gamle karakter af en rammeoverenskomst, bl.a. fordi bestemmelserne om takster og erstatninger er taget ud af den.

I forbindelse med underskrivelsen af den nye overenskomst besluttede de nordiske generaldirektører at fortsætte med anvendelsen

[Kommunikationsministeren]

af indenrigsporto på breve indtil 500 g inden for Norden.

I 1992 blev spørgsmålet om en ændring af hidtidig praksis med anvendelse af indenrigske takster for breve inden for Norden taget op på svensk foranledning. Den svenske regerings synspunkt var, at det svenske postvæsen skal dække sine omkostninger og give en sund forrentning af kapitalen i virksomheden, men det svenske postvæsen har et underskud på 100 mio. sv. kr. om året på de indenrigske takster inden for Norden.

Denne henvendelse fra Sverige har resulteret i, at de øvrige nordiske lande har støttet, at den hidtidige nordiske ordning opgives. Det er tanken, at Norden bevares som en separat takstzone, hvori gælder en lavere takst end til det øvrige udland. Fra dansk side har jeg på regeringens vegne givet tilslutning til indførelsen af Nordenporten, idet jeg på den ene side har lagt vægt på, at taksterne naturligvis også på dette område bør tilpasses omkostningerne, men på den anden side har jeg fundet det vigtigt, at vi bevarer det særlige politiske signal, der ligger i, at Norden er en særskilt takstzone forskellig fra det øvrige udland.

Island har gennemført en takstændring til Norden, og Sverige og Finland har besluttet at foretage ændringen i begyndelsen af 1993, og for Danmarks vedkommende påregner vi at gennemføre en takstændring i forbindelse med den generelle ændring af taksterne, men på nuværende tidspunkt tør jeg ikke sige noget bestemt om hvornår.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg vil godt takke ministeren for svaret, selv om jeg sandt at sige ikke synes det var særlig opmuntrende.

Jeg forstår, at ministeren har givet sin tilslutning til denne særlige Nordenzone, og i den sammenhæng kan jeg beklage, at man herved tager om ikke verdens største skridt så dog et skridt i den gale retning bort fra det, vi ellers arbejder på, nemlig at få Norden som hjemmemarked, så der ingen hindringer er de nordiske lande imellem. Men jeg må tage til efterretning, at det ikke alene er sket ved et brud fra de andre nordiske landes side, men altså med ministerens accept, hvad jeg ganske kan beklage.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han egentlig finder, at denne metode er korrekt.

Det kan godt være, at den er det efter bogstaven – det skal jeg ikke gøre mig klog på – men er det efter ånden korrekt, at denne nyordning indføres, uden at Nordisk Råd så meget som orienteres, når man tager i betragtning, at hele systemet er opstået med udgangspunkt i en rekommandation af Nordisk Råd. Har ministeren taget dette – om jeg så må sige – til efterretning, eller er han gået aktivt ind i diskussionen om rimeligheden af at ændre posttakstsystemet de nordiske lande imellem?

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Må jeg først sige til fru Dorte Bennedsen, at da vi inden for Europa har den samme takst for den laveste brevporto, vil det fortsat være sådan, at det selvfølgelig også gælder i Norden; altså op til de 20 g, som er den lave takst herhjemme, gælder der den samme takst over resten af Europa og naturligvis også i Norden.

Med hensyn til spørgsmålet om drøftelser i Nordisk Råds regi kan jeg sige, at sagen har været drøftet af de nordiske samarbejdsministre for ganske nylig, at den har været drøftet på embedsmandsplan i Nordisk Råd, og at den redegørelse, jeg just om end overfladisk har givet, i detaljer har været forelagt de nordiske samarbejdsministre.

På fru Dorte Bennedsens spørgsmål, om jeg finder det rimeligt, bliver jeg naturligvis nødt til at svare, at jeg finder, at det, jeg har tiltrådt, er en fornuftig disposition. Jeg mener også, at brevbesørgelse mellem de nordiske lande må dække de omkostninger, postvæserne måtte have.

Dorte Bennedsen (S):

Jeg håber, at der var tale om en fortalelse. Hvis der ikke var det, er jeg bange for, at ministeren kom til at afsløre lidt ukyndighed om Nordisk Råd, for jeg talte ikke om ministerrådet og ministersekretariatet, jeg talte om det egentlige Nordisk Råd, altså den medlemsparlamentariske forsamling og dens sekretariat.

Vi har den fælles europæiske zone på den laveste takst, og jeg forstod, at der fortsat var en nordisk zone, og jeg vil derfor spørge ministeren, om det forholder sig sådan, at der på de næste takstsatser bliver en fælles takst. Vil det koste det samme at sende et brev fra Norge til Finland som fra Norge til Danmark, eller er det blevet et helt individualiseret system?

Søren Hansen (S):

Nu er det sådan, at vi i anledning af statsministrenes erklæring fra Bornholm i øjeblikket har en debat i Nordisk Råd. En række parlamentarikere føler i denne sammenhæng, at der er en risiko for, at tingene bliver mere bureaukratiserede, centraliserede og bliver ordnet mellem ministre og embedsmænd uden om Nordisk Råd.

Her er et lille eksempel, der kunne tyde på, at en sådan model er gangbar, når man skal have løst nogle problemer i en fart, og det bekræfter altså, at der er den risiko, som vi er nogle stykker der føler. Jeg vil gerne spørge ministeren, om sagen er så langt fremme, at det ikke vil være muligt at inddrage dem, der først og fremmest føler for den nordiske tanke, nemlig de nordiske parlamentarikere i Nordisk Råd. Er det ikke muligt at inddrage dem under en eller anden form i de videre overvejelser, eller er sagen så langt fremme, at det ikke er praktisk muligt?

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Jeg må sige til fru Dorte Bennedsen, at jeg ikke på nuværende tidspunkt kan sige, om taksterne bliver ens i den forstand, fru Dorte Bennedsen beskriver det. Det vil jeg umiddelbart tvivle på, men under alle omstændigheder vil vi naturligvis gøre, hvad vi kan for at sikre, at taksterne mellem de nordiske lande stadig bliver fornuftige og rimelig lave, men jeg kan ikke i dag, hvor Danmark ikke er færdig med sine overvejelser, svare præcist på fru Dorte Bennedsens spørgsmål.

Til hr. Søren Hansen vil jeg sige, at jeg ikke har det fjerneste imod, at sagen bliver drøftet blandt Nordisk Råds parlamentarikere, og det var ikke et udtryk for ukyndighed, at jeg svarede fru Dorte Bennedsen, som jeg gjorde. Min mening var at sige, at i nordisk regi havde sagen været drøftet mellem de nordiske samarbejdsministre; jeg kunne da godt have svaret nej til spørgsmålet, om det havde været drøftet med Nordisk Råd.

Dorte Bennedsen (S):

Ministeren kan ikke sige, at der bliver en fælles takst de nordiske lande imellem, men sagde i sit første indlæg, at vi fortsat har en Nordenzone. Nej, vi har en europæisk zone,

som vi altid har haft det; der har været fælles takst mellem Norden og Europa på de laveste takster. Hvad mente ministeren med, at vi fortsat har en Nordenzone, hvis det ikke just var, at der også var fælles takster på de højere niveauer?

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Deri ligger, at den nuværende kommunikationsminister vil arbejde for, at vi opnår en så ensartet takst som overhovedet muligt mellem de nordiske lande og en så lav, ensartet takst som overhovedet muligt; i dag tør jeg ikke lægge mig på et bestemt niveau.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Så er spørgsmålet sluttet. Det næste spørgsmål er stillet til miljøministeren af hr. Ole Donner, og dette spørgsmål vil ligesom de efterfølgende blive besvaret af kommunikationsministeren som miljøminister.

Spm. nr. S 248**4) Til miljøministeren af:****Ole Donner (FP):**

»Vil ministeren redegøre for, i hvor mange tilfælde Frederiksborg Amt i 1991 og 1992 har truet borgere med politianmeldelse i henhold til zone-/bygge Lovgivningen, uden at spørgsmålet har været forelagt for et politisk udvalg?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren mener, at Frederiksborg Amt i for stor udstrækning truer amtets borgere i stedet for at forsøge at løse problemerne.

Miljøministeren (Torben Rechen-dorff, fg.):

På hr. Ole Donners første spørgsmål kan jeg svare, at Planstyrelsen har oplyst, at der ikke i statsligt regi sker en registrering af de forhold, der her bliver spurgt om. For det første har amtskommunerne ikke nogen beføjelser i henhold til bygge Loven, som spørgeren tilsyneladende mener. Med hensyn til administrationen af planlovens zonebestemmelser foreligger der for det andet heller ikke i Miljøministeriet eller

[Miljøministeren]

i andre ministerier nogen registrering af, i hvor mange tilfælde Frederiksborg Amt over for borgerne har henvist til muligheden for en politianmeldelse, uden – sådan må jeg forstå spørgsmålet – at spørgsmålet har været forelagt et politisk udvalg. Det kan vi ikke svare på, for der er tale om forhold, der afklares lokalt, og muligheden for en politianmeldelse vil kun foreligge i de tilfælde, hvor en borger eller en virksomhed ikke rettidigt efterkommer et påbud fra amtet om at lovliggøre det ulovlige forhold. Såfremt en borger eller en virksomhed er uenig i amtets afgørelse i en zonesag, afgøres den jo heller ikke endeligt; planloven sikrer klageadgang til det nye Naturklagenævn.

Endelig vil der være mulighed for at klage til amtets tilsynsråd, såfremt nogle måtte være af den opfattelse, at de interne delegationsregler i Frederiksborg Amt, som jeg ved at spørgeren tænker på, ikke er i overensstemmelse med gældende regler.

Ole Donner (FP):

Jeg takker ministeren for svaret. Det var ikke lige svar på det, jeg havde spurgt om, og man har tilsyneladende ikke undersøgt spørgsmålet særlig meget, når ministeren kan sige, at hvis en borger er utilfreds med amtets afgørelse, kan der klages til amtets tilsynsråd. Det må jeg beklage og belære ministeren om, at det kan man ikke, men det understreger min formodning om, at spørgsmålet ikke er særlig godt undersøgt; for så vidt angår amtsafgørelser er det Indenrigsministeriet, man klager til. Jeg er selv valgt til Frederiksborg Amtsråd og ved, at det i hundredvis af tilfælde udsender skrivelser, hvori politiet er nævnt. Jeg forstår godt, at man forsøger at krybe uden om dette spørgsmål, for det er meget kedeligt, at borgerne jævnlige bliver konfronteret med, at hvis de ikke gør sådan og sådan, går man til politiet.

Jeg har også fornøjelsen af at være formand for et teknisk udvalg i Frederiksværk, hvor vi også har en del af den slags sager. Som politiker kan man i mange tilfælde afklare spørgsmålene ved en forhandling, eventuelt ved en dispensation i en kortere periode, men Frederiksborg Amtsråd har altså en standardskrivelse, hvori man truer med bål og brand og politi, og det var egentlig det, jeg gerne ville have haft oplysning om. Jeg forstår godt, at Frederiksborg Amt helst ikke vil have ud til offentlige-

den, i hvor mange tilfælde det sker, men jeg håber, at ministeren senere vil acceptere, at det rent faktisk er Indenrigsministeriet, man klager til, og ikke amtets tilsynsråd.

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Når hr. Ole Donner siger, at jeg ikke svarer på det, der blev spurgt om, bliver jeg nødt til at citere spørgsmålet:

»Vil ministeren redegøre for, i hvor mange tilfælde Frederiksborg Amt i 1991 og 1992 har truet borgere med politianmeldelse i henhold til zone-/byggelovgivningen, uden at spørgsmålet har været forelagt for et politisk udvalg?«

Jeg svarer hr. Ole Donner: Disse eventuelle »trusler«, som hr. Ole Donner taler om, foreligger ikke registreret i statsligt regi, og svaret er naturligvis rigtigt.

Ole Donner (FP):

Måske lagde ministeren mærke til, at jeg heller ikke var særlig begejstret, da jeg sagde tak for svaret, for jeg spurgte ikke om det foreligger registreret herinde, men om, i hvor mange tilfælde amtet har gjort det, og derfor havde jeg regnet med, at man fra ministerens side havde kontaktet amtet for at få de faktiske tal. Men jeg er glad for, at ministeren ikke svarede på det med tilsynsrådet, og jeg går ud fra, at det er en bekræftelse på, at jeg har ret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 249

5) Til *miljøministeren* af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren oplyse, om der gives ankevejledning, såfremt Miljøstyrelsen nedlægger og fastholder et veto mod en lokalplan?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om Miljøstyrelsen er undtaget fra de almindelige regler, som er gældende for offentlige myndigheder.

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Jeg må hellere citere spørgsmålet:

[Miljøministeren]

»Vil miljøministeren oplyse, om der gives ankevejledning, såfremt Miljøstyrelsen nedlægger og fastholder et veto mod en lokalplan?«

Svaret er, at Miljøstyrelsen har meddelt mig, at i de tilfælde, hvor styrelsen nedlægger veto mod lokalplaner, vil vetoet altid blive fulgt op af en forhandling mellem kommunen og styrelsen.

Under denne forhandling gør Miljøstyrelsen altid opmærksom på muligheden for at indbringe sagen for Planstyrelsen og efterfølgende også for miljøministeren, såfremt parterne ikke kan blive enige.

Jeg skal samtidig gøre opmærksom på, at med Planstyrelsens nedlæggelse om 14 dage vil spørgsmål af denne type kunne indbringes direkte for miljøministeren uden nogen styrelse som mellemed.

Ole Donner (FP):

Når ministeren var så venlig at henvise til spørgsmålet, må jeg gøre opmærksom på, at det rent faktisk er blevet pyntet lidt i forhold til det, jeg havde spurgt om. Jeg spurgte, om Miljøstyrelsen var undtaget fra de almindelige regler i loven om, at der skal gives ankevejledning, og spørgsmålet relaterer sig til, at jeg selv har været til stede ved et møde i Miljøstyrelsen, hvor man åbenbart ikke havde den opfattelse, at man behøvede at give en sådan oplysning. Rent faktisk kunne man ikke præcist oplyse, hvordan man skulle forholde sig i en sådan situation, og derfor ville jeg godt have sikkerhed for, at man fra ministeriets side gjorde Miljøstyrelsen opmærksom på, at der i de almindelige regler for offentlig forvaltning står, at når man giver afslag på noget, skal der gives en ankevejledning. Jeg kan da godt nævne et enkelt tilfælde, hvor man har nedlagt og fastholdt et veto, og hvor der har været de forhandlinger, som ministeren henviser til, men de mundede ud i, at man ville se på sagen. Man har så efterfølgende sendt et brev om, at man fastholder vetoet uden at give ankevejledning, og derfor vil jeg godt spørge, om ministeren vil gøre styrelsen opmærksom på, at styrelsen altså ikke er fritaget for at give ankevejledning.

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Jeg bliver nok af hensyn til historieskrivnin-

gen nødt til at sige til hr. Ole Donner, at jeg citerede spørgsmålet fuldstændig korrekt. Det er rigtigt, at hr. Ole Donner har tilføjet en begrundelse for sit spørgsmål, som jeg ikke citerede, men naturligvis citerede jeg spørgsmålet korrekt.

Det forholder sig, som jeg har svaret, at Miljøstyrelsen anser det med ankevejledningen for vigtigt; den skal gives, og den bliver givet. Skulle der være enkelte eksempler på, at det svinger, må vi sige, at det vel er sådan, at enhver, som er ansat enten i en amtskommunal eller en kommunal teknisk forvaltning, ved, hvordan det forholder sig.

Ole Donner (FP):

Jeg lagde godt mærke til, at ministeren citerede rigtigt, og det startede jeg også med at sige, men ministeren kunne jo ikke se min kladede til spørgsmålene, så derfor skal vi ikke diskutere dét. Men uanset om man ved, hvordan man skal forholde sig, står der altså i reglerne, at man skal give en ankevejledning, og det må da være muligt at få ministeren til at sige, at man fremover også i Miljøstyrelsen vil følge de regler, som er gældende. Uanset om man skriver til en borger eller en teknisk forvaltning, må det da være sådan, at man skal følge lovgivningen, ellers må der være en undtagelsesbestemmelse.

Det, jeg spørger ministeren om, er, om ministeren vil sikre, at man fremover giver den ankevejledning, som man ifølge reglerne skal.

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Jeg er helt tryk ved den måde, hvorpå Miljøstyrelsen vejleder – også om ankeadgang.

Jeg har sagt i mit foregående svar, at skulle der være et enkelt konkret eksempel, viser det vel blot, at der naturligvis alle vegne i den offentlige forvaltning kan være tale om en lapsus, men jeg mener ikke, at Miljøstyrelsen har særlig brug for ministervejledning i denne sag.

Ole Donner (FP):

Er ministeren dog ikke enig i, at disse lapsuser må være enkeltstående tilfælde, sådan at man uden at træde Miljøstyrelsen over tærerne kan sige, at hvis den har lyst og tid, skal den overholde den almindelige lovgivning her i

[Ole Donner]

landet. Jeg har flere tilfælde på, at de ikke har gjort det, og jeg har selv siddet i møde derovre, hvor det viste sig, at de ikke var klar over, hvordan ankeadgangen rent faktisk var.

Men hvis jeg ikke kan komme det nærmere, må jeg beklage, at ministeren synes, at det er helt i orden, at man ikke følger reglerne, og det må jeg så tage til takke med.

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Nu omgås jeg ikke Miljøstyrelsen til daglig, men jeg er helt sikker på, at det er overflødigt at vejlede Miljøstyrelsen i, hvordan den skal overholde landets love.

Formanden:

Hr. Ole Donner, sidste tillægsspørgsmål.

Ole Donner (FP):

Jeg takker ministeren for, at vi kom så langt, at ministeren er enig i, at man skal overholde reglerne. Så går jeg ud fra, at denne debat måske er blevet hørt af Miljøstyrelsens embedsmænd, sådan at den fremover vil gøre det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 250

6) Til *miljøministeren* af:

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren oplyse, i hvor mange kommuner i Danmark der er givet byggetilladelse, hvor støjen er 50 dB for ekstern støj om natten og 62 dB for trafikstøj?«

Skriftlig begrundelse

Hvis Miljøstyrelsen nedlægger veto mod lokalplaner med ovennævnte støjgrænser, må spørgsmålet være let at besvare.

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Også her citerer jeg lige spørgsmålet:

»Vil ministeren oplyse, i hvor mange kommuner i Danmark der er givet byggetilladelse, hvor støjen er 50 dB for ekstern støj om natten og 62 dB for trafikstøj?«

Også her må jeg skuffe spørgeren med at sige, at Miljøstyrelsen har oplyst, at den ikke har oplysninger om, i hvor mange kommuner i Danmark der er givet byggetilladelse ved støj-

forhold som angivet i hr. Ole Donners spørgsmål. Miljøstyrelsens erfaringer fra de senere års miljøadministration viser dog, at det er forekommet, og det har ført til en ganske kompliceret miljøadministration med skærpede miljøkrav til virksomheden som følge.

Miljøstyrelsen kan i øvrigt – vil jeg gerne gøre opmærksom på – ikke nedlægge veto over for ethvert byggeri i områder med det nævnte støjniveau. Det skyldes, at der skal være tale om et større byggeri, som er lokalplanpligtigt, da Miljøstyrelsens vetobeføjelse angår lokalplanforslag og ikke – og det ved hr. Ole Donner – almindelige byggetilladelser.

Ole Donner (FP):

Jeg takker for svaret og udlægger det sådan, at det altså er forekommet i adskillige tilfælde. Jeg har helt forståelse for, at man ikke har tal på det, men det, jeg ønskede at vide, var også mere, om man fra styrelsens side ville sige, at det overhovedet ikke kunne lade sig gøre. Da jeg kunne forstå på ministerens svar, at det ikke var det, der lå i det, er jeg tilfreds med svaret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 251

7) Til *miljøministeren* af:

Ole Donner (FP):

»Hvis der i en kommune er en etableret virksomhed, som støjer 45-50 dB om natten, og hvor trafikstøjen er højere, hvilke muligheder har kommunen så for at bygge nye ældreboliger?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, om en kommune med en sådan virksomhed er afskåret fra at opføre ældreboliger.

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Spørgsmålet lyder:

»Hvis der i en kommune er en etableret virksomhed, som støjer 45-50 dB om natten, og hvor trafikstøjen er højere, hvilke muligheder har kommunen så for at bygge nye ældreboliger?«

[Miljøministeren]

Miljøstyrelsen har oplyst, at såfremt der i et område er etableret en virksomhed, som støjer som angivet fra 45-50 dB om natten, er det ikke anbefalelsesværdigt at etablere ældreboliger i samme område, og det gælder for resten, uanset at trafikstøjen er højere, da der normalt ikke vil være tale om samme type af støj.

Den efterfølgende miljøadministration for virksomheden kan så blive kompliceret og føre til skærpede miljøkrav over for virksomheden. Derfor forekommer det mig – og det vil jeg godt sige her – velbegrunder, at Miljøstyrelsen og amtet i den konkrete sag fra Frederiksværk, som jeg bestemt forestiller mig at hr. Ole Donner hentyder til, har nedlagt veto mod lokalplanforslaget; ideen med lokalplanforslag er for resten, at man søger at løse problemerne på forhånd.

Ole Donner (FP):

Jeg takker ministeren for svaret, og jeg lagde mærke til, at ministeren sagde, at Miljøstyrelsen havde sagt, at det ikke var anbefalelsesværdigt. Det var faktisk ikke det, jeg spurgte om, men om, hvilke muligheder der er, for ministeren vil vel ikke fortælle, at det ikke er muligt i en kommune fremover at bygge nye ældreboliger, fordi den støj, der er angivet her, forekommer i hele kommunen, når vindforholdene har en bestemt retning.

Så vil jeg gerne have ministeren til at uddybe, at det ikke er anbefalelsesværdigt. Jeg kunne egentlig godt være enig med ministeren i, at det ikke var anbefalelsesværdigt, hvis der var andre muligheder, men det er der rent faktisk ikke i den pågældende kommune. Den støj forekommer ved bestemte vindretninger, og derfor er mit spørgsmål, hvilke muligheder en kommune så har for lovligt at kunne bygge ældreboliger, eller om ministeren vil fastholde, at i en sådan kommune er ældreboligbyggeri i al fremtid ikke muligt.

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Det sidste vil jeg overhovedet ikke tage stilling til. Jeg vil tage stilling til, at Miljøstyrelsen ikke mener, at det er anbefalelsesværdigt med sådanne støjcifre at bygge ældreboliger på området. Så kunne jeg forestille mig, at miljøministeren – altså den rigtige – på et eller andet tidspunkt skal træffe afgørelse i sagen, og så er det klart, at han må forholde sig til, hvad han anser for rigtigt i Miljøstyrelsens indstilling.

Ole Donner (FP):

Jeg må meget beklage, at ministeren ikke vil svare på, om det skal udlægges sådan, at det ikke kan lade sig gøre, for det kan da ikke være rigtigt, at en kommune i al fremtid ikke kan bygge, fordi man har en styrelse, som betragter sig selv som værende langt over både regering og Folketing; man må da kunne få en forklaring på, hvilke muligheder der er.

Man har fra styrelsens side og fra amtets side forlangt, at der skulle laves et støjuddredningskort. Det har man så senere fundet ud af at der ikke var lovhjemmel til, men hvis man laver sådan et støjuddredningskort, som i et regionplantillæg generelt lægger nogle højere grænser, ville det så være muligt at få lov til at bygge sådanne boliger?

Miljøministeren (Torben Rechendorff, fg.):

Det får hr. Ole Donner mig ikke til at tage stilling til, og det tror jeg heller ikke at han venter.

Ole Donner (FP):

Jeg må vente, til den rigtige miljøminister kommer hjem, og så må han svare på det, for det kan simpelt hen ikke være rigtigt, at man uden lovhjemmel forlanger, at man skal lave et støjkort, hvorefter man skulle få lov til at bygge. Som om det skulle hjælpe at lave nogle højere støjgrænser; det bliver støjen jo ikke mindre af, og når man tænker på vejstøjen, når vi skal til at lave en ny Øresundsforbindelse, en vejstøj, der også findes i en række andre kommuner i Danmark; men jeg vil vende tilbage til miljøministeren, når han kommer hjem.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Formanden:**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 196 og 216
Christensen, Erling (S): spm. nr. S 212 og 213

Christensen, Kørpe (FP): spm. nr. S 174, 203, 204, 211 og 218

[Formanden]

Dinesen, Tommy (SF): spm. nr. S 201
 Glerup, Martin (S): spm. nr. S 186
 Graversen, Holger (S): spm. nr. S 225
 Gyldenkilde, Lilli (SF): spm. nr. S 195
 Hansen, Birthe (SF): spm. nr. S 191
 Hækkerup, Lise (S): spm. nr. S 179
 Højland, Niels (FP): spm. nr. S 200
 Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 205-210
 Pedersen, Inger Stilling (KRF): spm. nr. S 190

Spm. nr. S 196

Til *justitsministeren* (26/11 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren anbefale, at en eller flere af de efterladte/overlevende fra ulykken med »Scandinavian Star« får tildelt fri proces, således at domstolene kan træffe endelig afgørelse i spørgsmålet om afslutning af erstatningssagerne?«

Svar (7/12 92):

Justitsministeren (Engell):

I medfør af retsplejelovens § 330 kan der efter ansøgning meddeles en person fri proces, såfremt han skønnes at have rimelig grund til at føre proces og han ikke uden at lide væsentlige afsavn kan betale de omkostninger, der er forbundet med sagen.

Det betyder i almindelighed, at ansøgeren skal have udsigt til at få medhold i sin påstand. Endvidere skal ansøgeren opfylde visse økonomiske betingelser for at få meddelt fri proces. De nærmere bestemmelser herom er fastsat i bekendtgørelse om fri proces, for tiden bekendtgørelse nr. 960 af 27. december 1991.

Endvidere kan der i medfør af retsplejelovens § 331, når særlige grunde taler derfor, efter ansøgning meddeles fri proces, selv om betingelserne i retsplejelovens § 330 ikke er opfyldt. Dette gælder navnlig i sager, som er af principiel karakter eller af almindelig offentlig interesse, eller som har væsentlig betydning for ansøgerens sociale eller erhvervsmæssige situation.

Det er ikke muligt på forhånd at afgøre, hvorvidt eventuelle ansøgere opfylder de nævnte betingelser for at opnå fri proces. Det vil afhænge af en nærmere vurdering af den enkelte sag.

Spm. nr. S 216

Til *justitsministeren* (2/12 92) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilket lovgrundlag ministeren har lagt til grund for, at Retsudvalget ikke måtte se de hemmelige dokumenter i gebyrsagen, og hvilket lovgrundlag ministeren har lagt til grund for, at en advokat har fået udleveret dokumenterne?«

Begrundelse

Det drejer sig om de dokumenter, der bl.a. er omtalt i spørgsmål nr. S 184 og bl.a. blev omtalt under et samråd den 12. maj 1992 i Retsudvalget.

Af hensyn til den videre disposition i sagen er det vigtigt at vide, hvilket lovgrundlag ministeren har lagt til grund for de to så vidt forskellige afgørelser om indsigt i papirerne.

Spørgsmålet skal ligeledes ses i det lys, at ministeren slet ikke svarer på spørgsmål nr. S 184. Ministeren redegør således blot for, at det er sket, men ikke, hvorfor der blev gjort forskel.

Det afgørende er, at hele folkestyret er sat ud af spillet sammen med demokratiet. I Justitsministeriet er de fleste embedsmænd blevet mere loyale over for deres egen karriere og systemet end over for loven og folkestyret, hvilket er livsfarligt for folkestyret, men det kan være, at ministeren er rystende ligeglad med demokratiet. Det kan han jo så bare sige.

Svar (8/12 92):

Justitsministeren (Engell):

Som jeg anførte i besvarelsen af spørgsmål nr. S 184, fandt jeg af principielle grunde ikke at burde udlevere interne notitser m.v., der afspejler ministeriets interne overvejelser i en sag.

Dette princip gælder også efter offentlighedslovens § 7, hvorefter en myndigheds interne arbejdsdokumenter er undtaget fra retten til aktindsigt. Som interne arbejdsdokumenter anses dokumenter, der udarbejdes af en myndighed til eget brug.

Baggrunden for, at jeg nu har valgt at fremlægge materialet, er, som jeg oplyste i besvarelsen af spørgsmål nr. S 184, en anmodning fra advokat Thomas Rørdam, fremsat efter aftale

[Justitsministeren]

med Kammeradvokaten, om udlevering af forskelligt materiale til brug for domstolsbehandlingen af de mod Justitsministeriet anlagte retssager vedrørende tilbagebetaling af gebyrer. Heri indgik en række interne dokumenter.

Da Retsudvalget tidligere havde modtaget kopi af forskelligt materiale i sagen, fandt jeg det i den forbindelse rigtigst tillige at tilsende Retsudvalget kopi af det til advokat Thomas Rørdam udleverede materiale.

Spm. nr. S 212

Til *miljøministeren* (2/12 92) af:

Erling Christensen (S):

»Hvorfor er det kun køretekniske anlæg og ikke lukkede øvelsespladser, der er omfattet af miljøbeskyttelseslovens kapitel 5 i henhold til bekendtgørelse nr. 562 af 26. august 1986?«

Svar (10/12 92):

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Planstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Når lukkede øvelsespladser, der udelukkende benyttes til den indledende praktiske køreundervisning, er undtaget fra kravet i lovens kapitel 5 om en forudgående godkendelse, skyldes dette, at støjlempene fra disse øvelsespladser er af meget begrænset omfang og typisk vil svare til støjen fra almindelig kørsel på gader og veje i modsætning til støjen fra et egentligt køreteknisk anlæg, hvor aktiviteterne f.eks. omfatter bremseprøver, kørsel med stor hastighed på såvel tør som våd bane samt kørsel med tunge køretøjer.

Hertil kommer, at driften af køretekniske anlæg kan være forbundet med problemer i forbindelse med spildevandsafledning.

Det skal tilføjes, at den nugældende bekendtgørelse vedrørende godkendelse af kapitel 5-virksomheder er bekendtgørelse nr. 794 af 9. december 1991.«

Spm. nr. S 213

Til *landbrugsministeren* (2/12 92) af:

Erling Christensen (S):

»Når der ved vurderingen forud for et realkreditlån til en landbrugsejendom også medta-

ges værdien af kvægbesætning og mælkekvote, er det vel også ensbetydende med, at simple kreditorer ved en konkursbehandling ikke kan gøre krav gældende på tilbagekøbsværdien af mælkekvoten?«

Begrundelse

Der henvises til en konkret sag, hvor der er indledt konkursbehandling af en landbrugsbedrift med 90 malkekøer, og hvor de simple kreditorer ved salg af mælkekvoten til fordelingsudvalget til kr. 1,25 pr. kg vil opnå større udbytte, end hvis kvoten bevares og sælges sammen med besætningen.

Uden kvoten har besætningen kun slagteværdi, og ejendommen klædes derfor af.

Hvis der er domstolsafgørelser i lignende sager, vil spørgeren gerne have fremsendt kopier.

Svar (11/12 92):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Jeg har forelagt Justitsministeriet spørgsmålet, da svaret beror på en vurdering af de panteretlige aspekter. Som det fremgår af vedlagte notits fra Justitsministeriets Lovafdeling samt de i kopi vedlagte domme (Ikke optrykt her), har Vestre Landsret lagt til grund, at mælkekvoten ikke er omfattet af tinglysningslovens § 37.

Såfremt ejeren eller den, som retligt råder over boets aktiver, får godkendt en ansøgning om godtgørelse for ophør med mælkeproduktion, vil godtgørelsen derfor tilfalde ejerens konkursbo og derfra blive udloddet efter de almindelige konkursretlige regler.

Spm. nr. S 174

Til *sundhedsministeren* (24/11 92) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der på landsplan stilles en garanti til kræftpatienter om dels at tilbyde hospitalsindlæggelse senest 3 dage efter, at diagnosen er stillet, og dels at påbegynde behandling inden 14 dage?«

Begrundelse

Efter Århus Amts vedtagelse den 23. november 1992 af at tilbyde kræftpatienter indlæggelse senest tre dage efter, at diagnosen er stillet,

[Køpke Christensen]

og garanti for behandlingsstart senest inden for 14 dage, finder spørgeren det meget vigtigt, at en sådan garanti også udvides til resten af landet.

Samtidig med at kræftpatienter bliver dybt ulykkelige over at skulle vente flere uger på at blive indlagt, vil der efter spørgerens opfattelse blive tale om en uheldig forskelsbehandling, hvis ikke resten af landet følger vedtagelsen op.

Svar (7/12 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Af forhandlingsprotokollen for Århus Amtsråds sygehusudvalg fremgår, at man på mødet den 23. november 1992 har besluttet, at »kræftpatienter fremover indkaldes inden 3 dage efter, at diagnosen er stillet. Behandling skal være påbegyndt senest inden 14 dage.«

For en række kræftformers vedkommende er det vigtigt at igangsætte behandling så hurtigt som muligt efter, at diagnosen er stillet, dels fordi muligheden for fuld helbredelse bedres ved hurtig indsats, dels fordi megen unødigt uro og ængstelse kan undgås ved hurtig diagnosticering og behandling.

Et vigtigt princip ved patientbehandling er, at patienter med alvorligere lidelser behandles før patienter med mindre alvorlige lidelser. Det er mit indtryk, at de alvorlige kræftformer allerede i dag får en meget høj prioritet på landets sygehuse.

Dette princip afspejles i Århus Amtsråds beslutning om, at kræftpatienter skal have hurtig undersøgelse og behandling.

Spm. nr. S 203

Til *arbejdsministeren* (1/12 92) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om der kan bevilges forældreorlov til danske statsborgere, der er bosat i udlandet, f.eks. Tyskland, men arbejder og betaler skat i Danmark?«

Svar (10/12 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

En lønmodtager, der ønsker forældreorlov, skal opfylde visse betingelser, for at der kan udbetales forældreorlovsydelse.

Det er således fastsat i § 2 i lov om forældreorlovsydelse, at orlov kan aftales for en fuldtidsbeskæftiget lønmodtager, der er fuldtidsforsikret medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse, og som vil være berettiget til dagpenge ved ledighed, jf. lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v.

For så vidt angår retten til dagpenge ved ledighed kan jeg oplyse, at udbetaling af dagpenge som udgangspunkt forudsætter, at man har bopæl/ophold her i landet, da man for at være berettiget til dagpenge skal stå til rådighed for det danske arbejdsmarked.

Sagen stiller sig imidlertid noget anderledes, når der er tale om arbejde i Danmark og bopæl i et andet EF-land, f.eks. Tyskland, idet forsikringsforholdene i sådanne tilfælde er reguleret af de særlige grænsearbejderregler i EF-forordning nr. 1408/71 om social sikring.

Efter EF-forordningens bestemmelser kan personer, der er omfattet af forordningen, »alene være undergivet lovgivningen i én medlemsstat«, og dette skal som hovedregel være *beskæftigelseslandets*.

En borger fra et andet EF-land, der tager arbejde i Danmark, skal således – som hovedregel – være arbejdsløshedsforsikret i Danmark. En dansk statsborger, der bor i Tyskland og arbejder i Danmark, har følgelig *ret til optagelse* i en dansk arbejdsløshedskasse efter arbejdsløshedsforsikringslovens almindelige regler om arbejde, uanset at bopælskravet ikke er opfyldt.

Ved arbejde i Danmark og bopæl i Tyskland vil den pågældende – hvis medlems- og arbejdskravet i øvrigt er opfyldt – i princippet være berettiget til dagpenge, men dagpengene vil kun kunne udbetales i Danmark, hvis der er tale om en delvis eller periodisk ledighed. Ved hel ledighed skal den pågældende overflyttes til tysk arbejdsløshedsforsikring og have dagpenge dér.

Da medlemmets dagpengeret i relation til reglerne om forældreorlov skal afgøres i forhold til hel ledighed, vil efter Arbejdsministeriets opfattelse en dansk lønmodtager, der har bopæl i Tyskland, ikke kunne modtage forældreorlovsydelse.

Spm. nr. S 204

Til *sundhedsministeren* (1/12 92) af:

Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren i forbindelse med artikler i JydskeVestkysten søndag den 29. november samt tirsdag den 1. december 1992 redegøre for, hvor mange lande der har indført et totalt forbud mod offentlig demonstration af og underholdning med hypnose?«

Svar (10/12 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg har anmodet Sundhedsstyrelsen om en udtalelse og kan på dette grundlag meddele, at der synes at være indført forbud mod hypnoseshows i Sverige, Norge, Israel, Brasilien og visse amerikanske delstater, mens visse østeuropæiske lande har forbeholdt udøvelsen af hypnose for læger, tandlæger og psykologer. Det skal dog understreges, at oplysningerne er bekræftet med en vis usikkerhed.

Spm. nr. S 211

Til *sundhedsministeren (1/12 92)* af:

Køpke Christensen (FP):

»Har ministeren kendskab til skader, der er opstået i forbindelse med hypnoseshows i Danmark, og er ministeren vidende om, at der i forbindelse hermed er udløst reaktioner, der har haft skadelige eftervirkninger, som skulle bearbejdes?«

Svar (10/12 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg har anmodet Sundhedsstyrelsen om en udtalelse og kan på den baggrund oplyse, at der hverken fra Dansk Selskab for Medicinsk Hypnoterapi, Den almindelige danske Lægeforening, Dansk Psykologforening eller fra anden side har kunnet indhentes oplysninger om konkrete eksempler på skadevirkninger hos personer, der har medvirket i de omtalte hypnoseshows.

Af den tilgængelige litteratur om emnet fremgår, at mulige komplikationer i forbindelse med hypnose er overvejet og diskuteret siden begyndelse af dette århundrede, ligesom der er beskrevet situationer, hvor hypnose menes at have medført utilsigtede komplikationer. Endvidere anføres en række teoretiske overvejelser om, hvilke risici der kan opstå i forbindelse med hypnose, og det anbefales, at

personer med visse lidelser ikke kommer i hypnose.

Spørgsmålet giver mig endvidere anledning til at understrege, at Sundhedsstyrelsen ikke har kompetence til at skride ind over for hypnoseshows, sådan som udtalelser, der er fremkommet i forbindelse med presseomtalen, har givet udtryk for.

Spm. nr. S 218

Til *sundhedsministeren (4/12 92)* af:

Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren bekræfte, at lovforslag L 49 (forslag til lov om ændring af lov om sygehuvæsenet og lov om offentlig sygesikring m.v. (Friere sygehusvalg, behandling på private specialsygehuse m.fl., specialesamling, ambulancetjeneste, færdigbehandlede patienter samt planlægning og samarbejde)), der bl.a. vedrører fri henvisningspligt til et antal nærmere angivne specialsygehuse, uden forbehold kan opfattes som givende mulighed for henvisning direkte via egen læge til indlæggelse og/eller ambulant behandling på det relevante sygehus uden hensyntagen til patientens bopæl og sygehusets beliggenhed?«

Begrundelse

Ministeren har flere gange i medierne nævnt dette moment som centralt i den nye lov.

Svar (9/12 92):

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Jeg kan bekræfte, at L 49 giver mulighed for at vælge behandling på de af lovforslaget omfattede private specialsygehuse, og at henvisning kan ske direkte fra patientens læge, uanset patientens bopæl eller sygehusets beliggenhed. Den endelige visitation af patienterne foretages af det enkelte specialsygehus m.fl.

Spm. nr. S 201

Til *trafikministeren (1/12 92)* af:

Tommy Dinesen (SF):

»Vil ministeren redegøre for, hvordan den aktuelle økonomiske udvikling i Sverige og det stigende internationale renteniveau påvirker

[Tommy Dinesen]

de forudsætninger, som lå til grund for beregningerne af rentabiliteten af den faste forbindelse over Øresund?»

Begrundelse

Den aktuelle svenske devaluering betyder alt andet lige, at prisen for svenske bilister for at benytte forbindelsen må stige med 10-15 pct., hvis der skal være balance imellem de danske og de svenske »overfartspriser«.

Et prishop på 15 pct. i svenske kroner må imidlertid betyde et fald i det antal svenskere, som vil benytte forbindelsen, specielt de svenske, som planlægger indkøbstur til Danmark (da prisniveauet er steget tilsvarende). Dette kan ikke undgå at påvirke rentabiliteten af broprojektet og de deraf afledte trafikprognoser. I lyset af den nye situation ønskes der derfor en vurdering/redegørelse for de ændrede forudsætninger.

Meget tyder på, at den internationale rente vil stige. Der ønskes en beregning af konsekvenserne for broprojektets rentabilitet for hver 1 pct.s stigning i renteniveauet.

Svar (10/12 92):

Trafikministeren (Ikast):

I begrundelsen for spørgsmålet anføres, at den svenske devaluering må betyde, at betalingen for biler, der kører på Øresundsforbindelsen fra Sverige til Danmark, skal forøges med et beløb svarende til devalueringen, hvilket vil give anledning til, at et mindre antal biler end hidtil forudsat vil benytte forbindelsen.

Denne antagelse er ikke rigtig. Der vil ikke i forbindelse med en devaluering blive foretaget takstforhøjelser svarende hertil, jf. hermed, at niveauet for færgetaksterne ved Helsingør-Helsingborg er udgangspunkt ved fastsættelsen af taksterne for vejtrafikken i henhold til tillægsprotokollen til regeringsaftalen.

For så vidt angår låneomkostningerne blev det under behandlingen af lovforslaget om en fast forbindelse over Øresund oplyst, at disse er vanskelige at forudsige for en periode af den varighed, der her er tale om, hvorfor de skønnede låneomkostninger er baseret på realrenten i OECD-landene, der typisk har ligget på 4-5 pct., samt den danske realrente, som de seneste 30 år gennemsnitlig også har ligget på dette niveau. Anlægget skal finansieres ved lånoptagelse på verdensmarkedet.

Som tidligere oplyst vil en højere realrente selvsagt indebære en forringet driftsøkonomi for det samlede anlæg. Såfremt der antages en realrente på 7 pct. fremover, indebærer dette, at Øresundsforbindelse fortsat vil være driftsøkonomisk rentabel, men der vil ikke være et overskud herfra, der fuldt ud kan finansiere de danske landanlæg.

Spm. nr. S 186

Til *arbejdsministeren* (26/11 92) af:

Martin Glerup (S):

»Anser ministeren det for at være i overensstemmelse med reglerne om jobformidling, at der sker annoncering af job via Dansk Teletjenestes 900-servicenumre, og vil ministeren tage initiativ til at forbyde visse firmaers anvendelse af denne metode til stillingsannoncering?»

Begrundelse

I et konkret tilfælde har et firma via et 900-servicenummer søgt byggefolk til fire entreprenørfirmaer i Danmark, Sverige og Tyskland.

I et andet tilfælde søges på samme måde rengøringspersonale. Det er ikke angivet, hvor i landet eller hos hvem, kun anført »Løn og vilkår bedre end sædvanligt«.

I det hele taget er annonceringen særdeles mangelfuld. De arbejdssøgende kan så på telefonsvareren indtale oplysninger om sig selv. En pæn del af gebyret går til annoncøren, mens annoncerne til gengæld ikke giver mange oplysninger om job- og lønforhold. Eneste sikre vindere er annoncørerne og Dansk Teletjeneste.

Det koster nemlig interesserede 9,95 kr. pr. minut at henvende sig til en telefonsvarer på et sådant 900-nummer. Det rejser spørgsmålet, hvilken sikkerhed der er for, at stillingsannoncer af den art er seriøse og ikke blot egnede til at lokke penge ud af arbejdshungrende ledige.

Svar (7/12 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Under forhandlingerne i Folketinget om liberalisering af arbejdsformidlingen gav jeg tilsagn om, at jeg ville følge udviklingen nøje, således at vi kunne gribe ind, hvis liberaliseringen måtte vise sig at få følger, der er menneske-

[Arbejdsministeren]

ligt eller etisk uacceptable. Jeg gav i denne forbindelse tilsagn om at gøre status efter to år og redegøre over for Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg for, hvordan udviklingen har været.

AF-regionerne har nu indberettet til Arbejdsmarkedsstyrelsen, hvorledes forløbet har været efter 2 års liberalisering af formidlingsområdet, og Arbejdsmarkedsstyrelsen har den 27. november i år sendt mig styrelsens redegørelse, der er udarbejdet på grundlag af AF-regionernes bidrag. Jeg har i dag sendt redegørelsen til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg.

Det fremgår af redegørelsen, som jeg kan tilslutte mig, at Arbejdsmarkedsstyrelsen på baggrund af regionernes indberetninger konkluderer, at indførelsen af liberalisering på formidlingsområdet ikke har fået uetiske følger for borgerne. Redegørelsen stemmer overens med Socialforskningsinstituttets observationer, jf. Socialforskningsinstituttets undersøgelse »Fri formidling«, som blev offentliggjort den 27. november i år.

Det fremgår af de to undersøgelser, at det ikke er gået således, at underlødige private formidlere slår mønt af arbejdsløsheden ved at lade arbejdssøgende betale for jobformidling. I dag, godt 2 år efter liberaliseringen, findes kun få typer private jobformidlere og kun yderst få, der lader de arbejdssøgende betale for formidlingen. Useriøse formidlere har ikke kunnet klare sig i konkurrencen og har hurtigt måttet lukke.

Med hensyn til den fremgangsmåde, der er omtalt i spørgsmålet, vil jeg sige, at der ikke i Arbejdsministeriet foreligger oplysninger om, hvilken aktivitet der ligger bag brugen af televirksomhedernes 900-servicenumre, og jeg kan derfor efter det foreliggende ikke udtale mig om, hvorvidt formidlingsformen er seriøs eller det modsatte. Det forekommer dog umiddelbart kritisabelt, at der ikke i stedet anvendes telefonnummer med en båndoptager, hvilket jo er langt billigere for brugerne. Også det forhold, at oplysningerne i annoncen er særdeles mangelfulde, kunne begrunde en nærmere undersøgelse af aktiviteten.

På baggrund af uklarheden omkring den anvendte formidlingsaktivitet har jeg i dag skrevet til det af kommunikationsministeren nedsatte Service 900-Nævn, der varetager opgaver i forbindelse med driften af Service 900-tjenester.

Spm. nr. S 225

Til *socialministeren* (4/12 92) af:

Holger Graversen (S):

»Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med bistandslovens regler og hensigter, at en kommune afslår at hjælpe en enlig pensionist med et lån eller personligt tillæg, så vedkommende kan få lejlighed til at se en af-død søn i et andet land?«

Begrundelse

Spørgsmålet har baggrund i et tilfælde, hvor en enlig fortidspensionist ikke selv har midler til at rejse til Jugoslavien for ved selvsyn at konstatere, om det nu også er hendes 21-årige søn, der ligger dræbt der.

Det synes urimeligt og umenneskeligt, at hverken Københavns Kommune eller Udenrigsministeriet vil hjælpe moderen i et sådant uforudset tilfælde.

Det må naturligvis være moderens situation og ikke sønnens selvforskyldte dødsfald, der skal fokuseres på.

Svar (10/12 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Efter lov om social pension har kommunen mulighed for at dække ekstraordinære udgifter, herunder f.eks. rejseudgifter, med et personligt tillæg.

Et personligt tillæg kan udbetales til pensionister, hvis økonomiske forhold er særlig vanskelige, jf. lov om social pension § 17, stk. 1. Tillægget kan udbetales enten som en løbende ydelse eller som en engangsydelse.

Der er ikke i loven begrænsninger med hensyn til, hvilke formål tillægget kan ydes til. Dog forudsættes det, at pensionistens forhold i alle tilfælde tages op til *konkret* vurdering i forbindelse med tildelingen, ligesom tillæg kun kan tildeles, når kommunen finder det nødvendigt eller hensigtsmæssigt.

Det er således moderens bopælskommune, der efter en konkret vurdering af de økonomiske forhold skal træffe beslutning om tildeling af et personligt tillæg til dækning af en rejse til et andet land. Kommunens afgørelse om tildeling af personligt tillæg kan indbringes for det sociale ankenævn.

[Socialministeren]

Jeg kan tilføje, at hvis kommunen skønner, at der kan tildeles et personligt tillæg i det konkrete tilfælde, beregnes tillægget efter bindende regler. Beregningen tager udgangspunkt i indtægtsgrundlaget (den personlige indkomst plus positiv kapitalindkomst m.v.), som fratrækkes et fradragsbeløb på 10.800 kr. for enlige. Pensionister med ekstraindtægter mindre end disse fradragsbeløb vil få 100 pct. af det tildelte personlige tillæg. For pensionister med ekstraindtægter ud over fradragsbeløbene ned sættes tillægsprocenten med 1 pct. for hver 300 kr. i ekstra indkomst for enlige. Personlige tillæg bortfalder, hvis indtægten for enlige overstiger kr. 40.700.

Bistandslovens regler om kontanthjælp, herunder hjælp til enkeltudgifter efter bistandslovens § 46, finder anvendelse for personer, der kommer ud for ændringer i deres forhold. Disse bestemmelser vil normalt ikke kunne anvendes for personer, der modtager løbende pension, og hvis ekstraordinære udgifter efter en konkret vurdering kan dækkes af et personligt tillæg.

Jeg finder det ikke formålstjenligt at gå ind i en vurdering af, om det er i overensstemmelse med hensigten i den sociale lovgivning, at en kommune afslår at give en enlig pensionist hjælp til at få lejlighed til at se en afdød søn i et andet land. Efter min opfattelse bør man fastholde de vide rammer, der er i såvel pensionsloven som i bistandsloven for kommunernes skøn over, i hvilke særlige tilfælde der efter en konkret vurdering kan ydes hjælp.

For en ordens skyld vil jeg tilføje, at det, der har været omtalt i dagspressen, og som Socialministeriet har kommenteret, ikke er spørgsmålet, om der kan ydes hjælp til, at moderen rejser til Jugoslavien, men spørgsmålet om, hvorvidt der kan ydes hjælp til hjemtransport af den afdøde. Hvad hjemtransporten angår, kan jeg oplyse, at der ikke i bistandsloven er hjemmel til at yde hjælp til dækning af udgiften hertil.

Spm. nr. S 195

Til *arbejdsministeren* (26/11 92) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil ministeren redegøre for, om det er i overensstemmelse med regler for anvisning af arbejde, at der bruges et 900-nummer på tele-

fonen, der er annonceret i aviserne, og som betyder en klækkelig betaling til dem, der har 900-numre, mens det er tvivlsomt, om der overhovedet er job at anvise?«

Begrundelse

For 9,95 kr. pr. minut kan arbejdsløse ringe til et 900-nummer og søge arbejde uden at kende til de firmaer, der eventuelt står bag, eller for den sags skyld vide, om der overhovedet er firmaer bag. Derfor stiller jeg spørgsmålet. Det forekommer mig at være en fed fidus for den, der har indrykket 900-nummeret, mens de arbejdsløse kan komme ud for at skulle betale en stor telefonregning uden at få noget for pengene.

Der findes regler om anvisning af arbejde og regler for vikarbureauer osv. Det bør undersøges, om der er regler, der faktisk betyder, at 900-nummer-fidusen er ulovlig.

Svar (7/12 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Under forhandlingerne i Folketinget om liberalisering af arbejdsformidlingen gav jeg tilsagn om, at jeg ville følge udviklingen nøje, således at vi kunne gribe ind, hvis liberaliseringen måtte vise sig at få følger, der er menneskeligt eller etisk uacceptable. Jeg gav i denne forbindelse tilsagn om at gøre status efter to år og redegøre over for Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg for, hvordan udviklingen har været.

AF-regionerne har nu indberettet til Arbejdsmarkedsstyrelsen, hvorledes forløbet har været efter 2 års liberalisering af formidlingsområdet, og Arbejdsmarkedsstyrelsen har den 27. november i år sendt mig styrelsens redegørelse, der er udarbejdet på grundlag af AF-regionernes bidrag. Jeg har i dag sendt redegørelsen til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg.

Det fremgår af redegørelsen, som jeg kan tilslutte mig, at Arbejdsmarkedsstyrelsen på baggrund af regionernes indberetninger konkluderer, at indførelsen af liberalisering på formidlingsområdet ikke har fået uetiske følger for borgerne. Redegørelsen stemmer overens med Socialforskningsinstituttets observationer, jf. Socialforskningsinstituttets undersøgelse »Fri formidling«, som blev offentliggjort den 27. november i år.

[Arbejdsministeren]

Det fremgår af de to undersøgelser, at det ikke er gået således, at underlødige private formidlere slår mønt af arbejdsløsheden ved at lade arbejdssøgende betale for jobformidling. I dag, godt 2 år efter liberaliseringen, findes kun få typer private jobformidlere og kun yderst få, der lader de arbejdssøgende betale for formidlingen. Useriøse formidlere har ikke kunnet klare sig i konkurrencen og har hurtigt måttet lukke.

Med hensyn til den fremgangsmåde, der er omtalt i spørgsmålet, vil jeg sige, at der ikke i Arbejdsministeriet foreligger oplysninger om, hvilken aktivitet der ligger bag brugen af televirksomhedernes 900-servicenumre, og jeg kan derfor efter det foreliggende ikke udtale mig om, hvorvidt formidlingsformen er seriøs eller det modsatte. Det forekommer dog umiddelbart kritisabelt, at der ikke i stedet anvendes telefonnummer med en båndoptager, hvilket jo er langt billigere for brugerne. Også det forhold, at oplysningerne i annoncen er særdeles mangelfulde, kunne begrunde en nærmere undersøgelse af aktiviteten.

På baggrund af uklarheden omkring den anvendte formidlingsaktivitet har jeg i dag skrevet til det af kommunikationsministeren nedsatte Service 900-Nævn, der varetager opgaver i forbindelse med driften af Service 900-tjenester.

Spm. nr. S 191

Til *landbrugsministeren* (26/11 92) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren trods alt ikke overveje snarest at fastsætte regler vedrørende indførsel af brugt staldinventar?«

Begrundelse

Spørgeren henviser til ministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 139, hvor ministeren bl.a. henholder sig til en appel til erhvervet om at vedkende sig sit ansvar i nævnte sager.

Efter spørgerens mening kan en appel være meget godt, men det er ikke altid, det er nok i virkelighedens verden. Spørgeren er fortsat bekymret og mener, at forebyggelse i dette tilfælde er ret væsentlig og heller ikke kan være særlig vanskelig at gennemføre.

I ministerens svar omtales en behandling, som en importør har givet staldinventaret.

Hvis denne behandling efter veterinærmyndighedernes skøn er i orden, kunne det vel danne udgangspunkt for regler fastsat af ministeren.

Svar (7/12 92):

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Jeg har forelagt Veterinærdirektoratet spørgsmålet om behovet for generelle regler om rengøring og desinfektion af brugt staldinventar, som skal genanvendes. Det er Veterinærdirektoratets opfattelse, at der hverken med hensyn til staldinventar, der importeres, eller staldinventar, der omsættes i Danmark, for tiden er behov for sådanne regler, idet bekæmpelsesforanstaltningerne ved udbrud af alvorlige smitsomme sygdomme vil omfatte rengøring og desinfektion af stalde m.v.

Jeg har på denne baggrund bedt Veterinærdirektoratet følge udviklingen nøje og tage initiativ til fastsættelse af regler, såfremt det skønnes påkrævet af hensyn til den veterinære beskyttelse.

Spm. nr. S 179

Til *justitsministeren* (25/11 92) af:

Lise Hækkerup (S):

»Hvad er ministerens kommentarer til artiklen »En vellykket aktion« (om en politiaktion på et reggaediskotek i det indre København), bragt i Det Fri Aktuelt den 14. november 1992?«

Svar (8/12 92):

Justitsministeren (Engell):

Justitsministeriet har i anledning af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra politidirektøren i København.

Jeg har sendt en kopi af politidirektørens udtalelse til spørgeren til orientering.

Jeg må i øvrigt henvise de implicerede i sagen til at benytte sig af de eksisterende klagemuligheder.

Spm. nr. S 200

Til *arbejdsministeren* (30/11 92) af:

Niels Højland (FP):

»Vil ministeren redegøre for, hvilke lovændringer der skal foretages, hvis ATP og LD mod sikkerhed skal have mulighed for at yde lån til selvstændige fiskere og landmænd?«

[Niels Højland]

Begrundelse

De to erhverv er i dyb krise og har et akut behov for tilførsel af kapital. En oplagt mulighed ville være, at ATP og LD mod sikkerhed kunne udlåne penge til de to erhverv på samme vilkår som f.eks. pengeinstitutter.

*Svar (10/12 92):***Arbejdsministeren (Kirkegaard):**

Jeg har indhentet følgende udtalelse fra ATP:

»Reglerne for anbringelsen af ATP's fondsmidler fremgår af ATP-lovens § 26, og denne bestemmelse giver allerede i dag forskellige muligheder for ATP til at yde lån til erhvervslivet:

1. Efter § 26, stk. 3, kan fondsmidlerne således anvendes som lån til arbejdsgivere, der har indbetalt bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension, dog aldrig ud over 50 pct. af det indbetalte bidrag og aldrig under 500 kr. Lånene ydes gennem banker og sparekasser til den for disse institutioner sædvanlige udlånsrente, og pengeinstitutterne er ansvarlige over for Arbejdsmarkedets Tillægspension for lånets tilbagebetaling.
2. Efter § 26, stk. 4, litra c, gives der endvidere bl.a. mulighed for ATP til at foretage udlån til erhvervsvirksomheder.

Begge muligheder skal ses i sammenhæng med reglen i ATP-lovens § 26, stk. 1: »Bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension skal forvalte fondsmidlerne således, at de bliver til størst mulig gavn for tillægspensionsordningen. Ved midlernes placering skal herved tilstræbes en betryggende sikkerhed, en opretholdelse af midlernes realværdi samt højest mulig forrentning.«

Fra LD har jeg indhentet følgende udtalelse:
»LD-lovens § 6 angiver de retningslinier, som bestyrelsen for LD skal overholde i forvaltningen af midlerne i LD.

I § 6, stk. 1, bemærkes således, at der skal »tilstræbes en betryggende sikkerhed, en opretholdelse af midlernes realværdi samt højest mulig forrentning«. Herefter er der i stk. 2 nævnt en række typer såkaldt »guldrandede«, og i stk. 3 nævnes, at maksimalt 25 pct. af midlerne kan anbringes i andre aktiver (»ikke-guldrandede«).

For så vidt angår det lovmæssige ser LD ikke, at der er hindringer for at foretage udlån under henvisning til LD-lovens § 6, stk. 3. Dog finder LD, at opgaven at formidle kapital til selvstændige fiskere og landmænd er en naturlig opgave for f.eks. pengeinstitutter, idet disse besidder den fornødne kapacitet til at foretage kreditvurderingen i den enkelte sag.

LD yder i dag lån med pant i fast ejendom gennem køb af pantebreve. For netop at sikre opfyldelsen af LD-lovens bestemmelser i § 6, stk. 1, betinges købene af en garanti fra pengeinstitut eller forsikringselskab.«

Jeg kan henholde mig til disse udtalelser, hvoraf det fremgår, at der ikke er behov for lovændringer.

Spm. nr. S 205Til *socialministeren* (1/12 92) af:**Pia Kjærsgaard (FP):**

»Hvorfor giver ministeren i sit svar på spørgsmål nr. S 59 en opgørelse for perioden 1. januar 1990 til 20. oktober 1992, hvis ministeriet ikke har dispenseret siden?«

Begrundelse

Der henvises til Ritzaus Bureaus telegram fra den 30. november 1992 samt ministerens svar på spørgsmål nr. S 59.

*Svar (8/12 92):***Socialministeren (Else Winther Andersen):**

Jeg skal henvise til svaret på spørgsmål nr. S 208, hvoraf det fremgår, at Socialministeriet fortsat kan tage stilling til ansøgninger om dispensation fra garantierklæringer, når ansøgning om familiesammenføring er indgivet inden den 27. juni 1992, hvor den ændrede udlændingelov trådte i kraft.

Spm. nr. S 206Til *socialministeren* (1/12 92) af:**Pia Kjærsgaard (FP):**

»Hvor meget koster de 361 fulde dispensationer fra indgåede forsørgelseserklæringer skatteborgerne om året, og hvor meget har de kostet indtil nu?«

Svar (8/12 92):

[Socialministeren]**Socialministeren** (Else Winther Andersen):

Det fremgår ikke af de 361 dispensationssager, hvor meget der udbetales i kontanthjælp til de pågældende familier. For at få mere detaljerede oplysninger om de pågældende sager ville det således været nødvendigt at henvende sig til alle de kommuner, som har de pågældende sager.

Socialministeriet har derfor på grundlag af antallet af dispensationssager i hhv. 1990, 1991 og 1992 udarbejdet et skøn over udgifterne til kontanthjælp. Et skøn over udgifterne til forsørgelse til denne persongruppe er imidlertid behæftet med en vis usikkerhed, fordi vi bl.a. kun ved, hvor mange nye sager der er i de respektive år, men vi ved ikke, hvor mange som eventuelt forlader kontanthjælpssystemet i løbet af et år.

I beregningerne er det forudsat, at der for alle 361 sager fortsat udbetales kontanthjælp, det vil sige, at der ikke er nogen afgang i perioden 1990-92.

Den persongruppe, som er omfattet af dispensationssagerne, vil som andre kontanthjælpsmodtagere være berettiget til grundydelsen, som er et fast beløb og p.t. udgør 2.909 kr. om måneden pr. person de første 9 mdr. og efter 9 mdr. 2.559 kr. pr. person. Ægtepar er berettiget til 2 gange grundydelse. Herudover kan de være berettiget til at få dækket udgifter til husleje, varme, el m.v.

Den samlede hjælp kan ikke overstige grænsebeløbet, som udgør 5.546 kr. pr. måned og

det dobbelte for ægtepar, medmindre man, umiddelbart før man blev berettiget til kontanthjælp, har haft en indtægt efter skat, der er større end grænsebeløbet. De 361 familier forudsættes ikke at have haft hidtidige indtægter, der berettiger til en kontanthjælp over grænsebeløbet. Ligeledes forudsættes de ikke at modtage børnetillæg, da de familiesammenførte typisk er ældre personer over 60 år.

For at være berettiget til et beløb svarende til grænsebeløbet skal de pågældende familier således have boligudgifter mellem 2.500 og 3.000 kr. og det dobbelte for ægtepar. Da en del af de pågældende familier bor sammen med et eller flere voksne børn, er den gennemsnitlige udbetalte hjælp pr. familie inkl. boligudgifter skønnet til 5.000 kr.

Kontanthjælp, der dækker boligudgifter, er i disse sager dog ikke nødvendigvis en merudgift for det offentlige, idet de samme boligudgifter i nogle tilfælde blot fordeles på flere kontanthjælpsmodtagere i samme husstand, det vil sige, at der sker en reduktion af de boligudgifter, der indgår i garantens kontanthjælpsudmåling. Ca. 30 pct. af de 361 sager skønnes at omhandle ægtepar.

I nedenstående tabel er vist de beregnede kontanthjælpsudgifter under disse forudsætninger for dels perioden 1990-92 og dels for hvert af årene. Det skal imidlertid understreges, at der er en meget betydelig usikkerhed knyttet til de skønnede beregningsforudsætninger.

Kontanthjælpsudgifter 1990-92

	1990	1991	1992	1990-92
Antal familier i løbet af året	58	134	169	
Helårsfamilier	29	125	277	
Mio. kr.	2	5	15	22

NB: For 1992 er der medtaget sager frem til 20. oktober 1992.

Spm. nr. S 207

Til *socialministeren* (1/12 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor meget koster de 52 delvise dispensationer fra indgåede forsørgelseserklæringer skatteborgerne om året, og hvor meget har de kostet indtil nu?«

Svar (8/12 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Idet der henvises til svaret på spørgsmål nr. S 206 vedrørende forudsætningerne for beregningerne af kontanthjælpsudgifterne vedrørende familier, hvor der er givet dispensation for forsørgelseserklæringer, viser nedenstående tabel de beregnede kontanthjælpsudgifter

[Socialministeren]

for de 52 delvise dispensationssager, dels for perioden 1990-92 og dels for hvert af årene. Beregningerne er således foretaget på grundlag af en gennemsnitlig beregnet kontanthjælp på 5.000 kr. pr. måned pr. familie. Den gennemsnitlige betaling fra garanten er fratrukket

den beregnede kontanthjælp, der skønsmæssigt er sat til 1.500 kr. pr. måned pr. familie. Som for de fulde dispensationssager skal det understreges, at der er en betydelig usikkerhed knyttet til de skønnede beregningsforudsætninger.

Kontanthjælpsudgifter 1990-92

	1990	1991	1992	1990-92 i alt
Antal familier i løbet af året	4	26	22	
Helårsfamilier	2	17	41	
Mio. kr.	0,1	1	2	3

NB: For 1992 er der medtaget sager frem til 20/10 1992.

Spm. nr. S 208

Til *socialministeren* (1/12 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke forhold har været af betydning for Socialministeriets dispensationer fra indgåede forsørgelseserklæringer?«

Svar (8/12 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

Ved ændringen af udlændingeloven, lov nr. 482 af 21. juni 1992, er reglerne om forsørgelseserklæringer i forbindelse med ansøgninger om tilladelser til familiesammenføring ændret væsentligt. Det er nu fastsat i udlændingeloven, at udlændingemyndighederne ikke alene kan kræve, at en herboende person påtager sig at forsørge en ansøger, men at det også kan være en betingelse, at garanten godtgør at kunne overholde forpligtelsen.

Dette gælder uden undtagelse, når en udlænding søger om familiesammenføring efter reglen i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 5 (familiesammenføring med forældre, der er fyldt 60 år, til en herboende udlænding, der ikke er nordisk statsborger eller flygtning).

Som noget nyt er der i udlændingelovens § 9, stk. 5, samtidig indført en betalingsregel. Det er således fastsat, at har en herboende person (garanten) påtaget sig at forsørge ansøgeren, og ydes der senere ansøgeren hjælp efter bistandsloven til forsørgelse, kan kommunalbestyrelsen pålægge garanten betaling for hjælpen. Betalingen kan inddrives efter reglerne om personlige skatter.

Denne nye betalingsregel overflødiggør den hidtidige praksis, hvorefter Socialministeriet dispenserer fra forsørgelseserklæringer – dette gælder dog kun for de sager, som er omfattet af den ændrede udlændingelov, det vil sige sager, hvor der er indgivet ansøgning om familiesammenføring inden lovens ikrafttræden den 27. juni 1992.

Spørgsmålet knytter sig således til sager, som behandles efter gamle regler, hvor det ved ændringen af udlændingeloven er forudsat, at der fortsat kan dispenseres fra garantierklæringer.

Det er Socialministeriets opfattelse, at en garant, når vedkommende har midler til det, skal fastholdes på sin forpligtelse efter garantierklæringen.

Hvis garanten ikke har midler til at opfylde garantiforpligtelsen, giver Socialministeriet hel eller delvis dispensation for garantierklæringen. Efter praksis får garanten fuld dispensation, hvis garanten lever af kontanthjælp efter bistandslovens § 37 eller ikke har indtægter, der overstiger niveauet for kontanthjælp. Overstiger garantens indtægter dette niveau, men ikke så meget, at den overskydende indtægt kan dække den fulde hjælp til forældrene, gives der delvis dispensation, således at garanten skal yde bidrag til forældrene med et beløb svarende til indtægten ud over garantens kontanthjælpsniveau. Dette beløb fradrages efter den almindelige regel i bistandslovens § 38 om fradrag for indtægter i den kontanthjælp, forældrene måtte være berettiget til.

Spm. nr. S 209

Til *socialministeren* (1/12 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til, at det bliver den samlede husstandsindkomst, der fremover skal være gældende ved indgivelse af forsørgelseserklæringer?«

Svar (8/12 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

En særlig forsørgelsespligt, der er stiftet ved underskrivelsen af en garantierklæring, har alene virkning for underskriveren. Hvis en garantys ægtefælle ikke særskilt har påtaget sig at forsørge ansøgeren, kan denne ægtefælles indtægter ikke benyttes til at opfylde garantens forpligtelse. Dette følger af § 25 i lov om ægteskabets retsvirkninger, hvorefter ægtefæller alene hæfter for egen gæld og egne forpligtelser. Kun i de tilfælde, hvor ægtefællen særskilt har påtaget sig en forpligtelse for den andens gæld, er der tale om fælles hæftelse.

De nye regler i udlændingeloven (§ 9, stk. 3 og 4) om, at en herboende person skal godtgøre forsørgelsesevnen, kan medføre, at det bliver mere almindeligt, at begge ægtefæller underskriver en garantierklæring. Dette kan nemlig være en forudsætning for at kunne opfylde betingelsen om, at forsørgelsesevnen skal godtgøres.

Der er ikke overvejelser om at ændre disse regler.

Spm. nr. S 210

Til *socialministeren* (1/12 92) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvor mange delvise dispensationer er blevet omgjort til fulde dispensationer fra forsørgelseserklæringer i perioden 1. januar 1990 til 1. november 1992?«

Begrundelse

Ifølge ministerens svar på spørgsmål nr. S 59 er der sager, hvor der i flere tilfælde er blevet ændret ved dispensationernes størrelse.

Svar (8/12 92):

Socialministeren (Else Winther Andersen):

I svaret på spørgsmål nr. S 59, som der er henvist til i spørgsmålets begrundelse, er det oplyst, at der i perioden 1. januar 1990 – 20. oktober 1992 er registreret 361 sager med fulde dispensationer.

Heraf er 119 afgjort af den daværende Socialstyrelse. Da disse sager ikke er umiddelbart tilgængelige, har vi på grund af den korte svarfrist alene set på de resterende 242 sager, som er afgjort i Socialministeriet. Vi har optalt, hvor mange af disse fulde dispensationer der er omgørelser af tidligere delvise dispensationer.

Da der – jf. svaret på spørgsmål nr. S 59 – er tale om en sagsstatistik, indgår dog de omgørelser af Socialstyrelsens afgørelser, der senere er truffet af Socialministeriet.

At en afgørelse om delvis dispensation ændres til fuld dispensation vil sædvanligvis skyldes, at der er sket en ændring i garantens forhold, f.eks. at garantens indtægt er formindsket, fordi han er blevet arbejdsløs, eller at han har fået større forsørgerbyrder over for kone og børn.

Der er ved denne gennemgang fundet 3 tilfælde, hvor en delvis dispensation er ændret til fuld dispensation. Det er dog ikke udelukket, at der kan være flere.

Som nævnt i den tidligere besvarelse er der for hver sag kun medregnet én afgørelse. Der kan være tilfælde, hvor f.eks. flere søskende har underskrevet garantierklæring for forsørgelsen af deres fælles forældre, og hvor en af de andre søskende end den, hvis afgørelse indgår i optællingen, har fået omgjort sin afgørelse på den måde, som nævnes i spørgsmålet.

Men det samlede antal må vurderes at være meget beskedent.

Spm. nr. S 190

Til *justitsministeren* (26/11 92) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke initiativer vil ministeren tage for at få genåbnet arresten i Grenå?«

Begrundelse

For knap 2 år siden blev det besluttet at nedlægge Grenå arrest. Efterfølgende har det vist sig, at en væsentlig ekstra arbejdsbyrde er overført til politiet, idet man i Grenå politikreds dagligt anvender mange ressourcer til

[Inger Stilling Pedersen]

transport af anholdte og arrestanter til og fra arresthusene i Århus og Randers, der er beliggende ca. 60 km fra Grenå.

En række forudsætninger for beslutningen om at lukke arresten har vist sig ikke at holde stik.

I forbindelse med lukning af Grenå arrest blev der for 1987-88 beregnet en gennemsnitsbelægning af varetægtsfængslede på ca. 1,5 personer pr. dag. Indtil nu har der i 1992 været en gennemsnitsbelægning af varetægtsfængslede på ca. 4,8 personer pr. dag.

I forbindelse med lukning af arresten fik politiet i Grenå tildelt 1 årsværk ekstra, bl.a. til at klare transportopgaverne. Denne kompensations har ikke tilnærmelsesvis været nok til at dække personalemerforbruget.

Lukning af arresten har endvidere haft den betydning, at retssikkerheden i området er blevet svækket. En stor del af vagtholdet hos ordenspolitiet er ca. 100 dage om året optaget af at transportere arrestanter.

Der er tale om en særdeles tvivlsom besparelse ved at nedlægge arresten i Grenå. Hvis alle ekstra udgifter medregnes, kan det ligefrem vise sig, at de samlede udgifter nu er højere end tidligere, hvor arresten var i funktion. Derfor er der grund til at overveje en genåbning af arresten i Grenå.

Svar (10/12 92):

Justitsministeren (Engell):

Kriminalforsorgen har igennem de seneste år foretaget betydelige omlægninger og tilpasninger af virksomheden for at opnå den fornødne balance mellem bevillinger og forbrug. Dette er navnlig sket ved at gennemføre strukturelle ændringer i fængslerne m.v. med indførelse af den såkaldte AUF-struktur. Endvidere er tilpasningen i et vist omfang sket ved at nedlægge små og dermed driftsmæssigt dyre tjenestesteder.

Som led i en større bespareelsesplan i Kriminalforsorgen blev det ved årsskiftet 1989-90 besluttet at nedlægge arresthuset i Grenå som varetægtsfængsel for Grenå politikreds. Ved beslutningen blev der bl.a. lagt vægt på, at arresthuset kun i begrænset omfang blev anvendt til varetægt, og at arrestanter fra Grenå politikreds herefter ville kunne anbringes bl.a. i arresthusene i Århus og Randers. Der blev endvidere lagt vægt på, at der var tale om et lille

og dermed driftsmæssigt dyrt tjenestested. Arresthuset havde plads til 9 indsatte. De samlede driftsudgifter for arresthuset var i 1989 på ca. 2,6 mio. kr., hvoraf lønudgifterne var på i alt ca. 2,1 mio. kr. En genåbning af arresthuset ville i dag betyde en merudgift for Kriminalforsorgen på ca. 3 mio. kr.

I forbindelse med lukningen af arresthuset var man klar over, at der ville blive et vist merarbejde for politiet med transport af varetægtsarrestanter til de omkringliggende arresthuse. Det kan tilføjes, at Rigspolitiet i anden forbindelse for nylig har oplyst, at politiet i Grenå på baggrund af egne opgørelser over forbruget til transport og bevogtning fik tilført 1 årsværk til løsning af det anførte merarbejde. Rigspolitiet har endvidere oplyst, at der i forbindelse med beregningen af personale normativer m.v. tages udgangspunkt i generelle, normale forhold. I ekstraordinære situationer, hvor det tjenestegørende personale undtagelsesvis ikke er tilstrækkeligt til løsning af de opståede opgaver, kan tjenestefrit personale kaldes til tjeneste, ligesom der kan ydes assistance fra nabopolitikredse. Grenå politikreds havde i årene 1988-91 henholdsvis 16, 25 og 24 varetægtsarrestanter.

Det er fortsat Justitsministeriets opfattelse, at politiets merarbejde på ingen måde modsvarer den besparelse, som Kriminalforsorgen opnåede ved lukningen.

På baggrund af det ovenfor anførte er det Justitsministeriets opfattelse, at Kriminalforsorgen ikke har bevillingsmæssig mulighed for at afholde merudgifterne til genåbning af arresthuset i Grenå. Det tilføjes, at Kriminalforsorgen for tiden overvejer gennemførelsen af et krav om en nødvendig budgetjustering på ca. 8 mio. kr. for at sikre den fornødne balance mellem bevillinger og forbrug i 1993.

Man vendte herefter tilbage til dagsordenens punkt 22, der var:

22) Anden behandling af lovforslag nr. L 5:

Forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven) og lov om indkomstskat og formueskat til personer m.v. (personskatteloven). (Fradrag til fiskere).

Forhandlingen genoptoges.

Forhandling

Jens Thoft (SF):

På grund af frokostpausen er der nu ikke en levende djævel, der kan huske, hvad det hele handlede om, og hvad debatten før frokost drejede sig om, og den var da rimelig levende.

Det, det handlede om, var fiskernes fradrag, hvor ministeren er mødt op med et forslag, der ikke duer. SF er ikke uvilligt til at være med til en fornuftig løsning, men det her er altså noget biks. Det er fuldstændig tilfældigt, hvem der forgyldes af forslaget, det er umuligt at administrere, og det støttes ikke engang af de berørte fiskere.

Når hr. Stavad var meget vred over formen, hænger det vel mest sammen med, at Socialdemokratiet er mere vant til at sidde på skødet af regeringen, end SF er, for min vrede har altså en anden form, men det samme indhold.

Ministerens har under debatten med ordførerne påstået, at den ligningsrådsmodel, som er blevet foreslået af hr. Ole Stavad og SF, ikke er EF-medholdelig, men det er fuldstændig udokumenteret; vi har fået løfte om at få tilsendt oplysninger om den tidligere ligningsrådsmodel, og ministeren har ikke sendt dem.

Jeg er sikker på, at vi kommer til at vende tilbage til denne sag. Den koster en del kroner, og de drysses fuldstændig tilfældigt ud over nogle fiskere, og ingen bliver tilfreds. Hr. Stavad appellerede til fornuften, men den tror jeg nu ikke meget på, når det viser sig, at der er et flertal, og det har jeg forstået at der er. Det beklager jeg, men når ministeren har nået 90 stemmer bag sit forslag, er fornuften som bekendt sat fuldstændig ud af spillet.

Jeg vil gerne stemme imod dette forslag med det formål at fremtvinge et fornuftigere forslag fra ministeren, men ellers er det mit udgangspunkt, at vi vil undlade at stemme, fordi det dog trods alt er et bitte lille skridt i den rigtige retning, men som sagt tilfældigt, uigennemtænkt, uadministrerbart; ikke engang de berørte parter støtter det.

Så vil jeg kommentere ændringsforslagene: Fremskridtspartiet og skatteministeren stiller begge ændringsforslag, som SF kan støtte, men det er da besynderligt, at hvis fangstturen udgår fra en havn, der ligger mere end 100 km i lige luftlinie fra den skattepligtiges sædvanlige bopæl, skal timeantallet kunne sættes ned fra

24 til 12. Vi kan altså godt forestille os nogle, der arbejder med udgangspunkt i Marstal og bor i Sønderjylland – 150 km – og som ikke får fradraget, mens de, der bor i Horsens og arbejder med udgangspunkt i Esbjerg, vil have ca. 100 km, og hvis jeg kan regne, vil de få fradraget; altså også dér har vi en fuldstændig tilfældighed.

Hvorfor dette med lige luftlinje? Det har vi da aldrig opereret med i skattelovgivning. Man plejer da at tage den vej, man faktisk kører eller lader sig transportere. Hvis det er sejlruten, ministeren har tænkt på, er det fair nok, under forudsætning af at fiskeren faktisk har sejlet. Men kunne man så ikke sige »ad transportvejen«, sådan som vi normalt siger det i alle skattelove? Så ville der da i hvert fald være den urimelighed mindre.

Jeg synes altså som konklusion, at det er noget rigtig biks, og det kunne egentlig godt laves bedre. Ligningsrådet brugte indtil 1989 en model, som godt kunne have været brugt her, og som var rimelig brugbar. Hvorfor har vi ikke fået den?

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg forstod på hr. Jens Thofts sidste bemærkninger, at han ledte efter en eller anden form for logik og fornuft i det her. Derfor bliver jeg nødt til at sige til hr. Jens Thoft, at hvis han leder efter det i dette forslag, så kan han lede længe. Den eksisterer ikke.

Den anden bemærkning, jeg har, går på, at hr. Jens Thoft forsøgte at definere og finde ud af, hvorfor jeg havde været vred. Nu mener jeg ikke, at jeg var særlig vred. Jeg var derimod oprørt over, at man i forhold til seriøse mennesker, alvorlige problemer, overhovedet ikke behandler sagen seriøst og alvorligt. Og så var jeg set ud fra en parlamentarisk synsvinkel også – og dér vil jeg næsten godt sige vred. Vi har en førstebehandling, hvor der gives meget klare, positive meldinger fra alle ordførere om at ville løse et problem. Ministeren står med et forslag, som et meget stort flertal giver udtryk for at man synes er klart utilfredsstillende, bureaukratisk, umuligt, og derefter opfordrer jeg stærkt ministeren til at optage forhandlinger. Men intet sker. Vi forsøger igen gennem udvalget. Intet sker.

[Stavad]

Derefter får man så noget, som man sandsynligvis vil forsøge at kalde en forhandling, men da hr. Jens Thoft selv deltog i den, er jeg næsten sikker på, at hr. Jens Thoft vil kunne karakterisere den nogenlunde, som jeg også selv vil karakterisere den. Det var et forsøg på at fortælle, at ministrene havde besluttet sig, og hvis ikke vi var enige i det, som ministrene meddelte, skete der ingenting. Og alt det, som andre foreslog, det duede enten ikke, eller også var det EF-stridigt. Derfor kaldte jeg det ikke en forhandling. Det var et møde, hvor man udvekslede synspunkter i en i øvrigt meget dårlig stemning.

Så det var udgangspunktet for tonen i mit første indlæg, som jeg stadig væk mener var berettiget.

Svend Heiselberg (V):

Jeg havde naturligvis gerne set, at vi fuldt ud kunne have tilgodeset alle fiskere ved, at de kunne komme ind under fradraget. Men provenutabet her ville jo være blevet betydelig større, og i erkendelse heraf er vi nu kommet med det ændringsforslag, som er kendt.

Det har været diskuteret indtil flere gange i Skatteudvalget, og vi må vel sige, at Socialdemokratiet har haft den opfattelse, at det her skulle behandles politisk; det skulle gennemgå den store drøftelse i Skatteudvalget. Det er så gået sådan under den politiske forhandling, der har fundet sted, at Socialdemokratiet ikke kunne få deres synspunkter igennem, hvilket har udviklet sig til, at Socialdemokratiet tager stærkt afstand fra lovforslaget.

Jeg synes, at ændringsforslaget er godt, og vi er i Venstre glade over, at man er kommet så langt med lovforslaget, som man er.

Endelig bør det vel også nævnes, at ifølge lovforslaget kan en erhvervsregistreret fisker, både en ansat og en selvstændig, frit vælge det særlige fradrag, 190 kr. pr. hverdag, eller foretage fradrag efter de almindelige regler. Også for sømænd er der tale om enten-eller. Så hvis nogle synes, det er for bureaukratisk, hvis de synes, at den fradragsmulighed, vi allerede har, er bedre, synes jeg, de skal gøre brug af den. Og jeg er selvfølgelig af den opfattelse, at fiskerne får fradraget for den dokumenterede meromkostning, de har.

Hermed kan Venstre væmt anbefale lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Hr. Svend Heiselberg gav udtryk for, at vi ikke havde fået vores synspunkter igennem, og at det var derfor, vi skældte ud.

Det er da rigtigt. Men jeg vil godt sige til hr. Svend Heiselberg, at der ikke i vores partiprogrammer – hvad enten det er arbejdsprogram eller principprogram – står noget om denne sag, og derfor har de socialdemokratiske synspunkter haft ét eneste udgangspunkt og én eneste målsætning, nemlig at finde en løsning, som var ordentlig og anstændig i forhold til de mennesker, som vi laver denne ordning for. Det er såmænd det eneste krav, vi har stillet, og vi har ikke fået forelagt noget som helst fra regeringen, fra ministre eller fra andre, som kunne imødekomme det krav. Man har end ikke gidet gennemføre det, man under nogen rimelig form kunne kalde for en forhandling.

Hr. Svend Heiselberg siger, at man kan vælge, hvad man synes er bedst. Det er rigtigt, men nogle mister meget af deres andre hidtidige fradrag, andre mister lidt, og nogle kan slet ikke komme ind under ordningen. Nogle kan vælge denne ordning og bliver måske efterfølgende arbejdsløse, og så mister de mere, end de får.

Med alle disse tilfældigheder er det sådan, at dette forslag er en løsning, som hverken er ordentlig eller anstændig, og derfor er de socialdemokratiske synspunkter ikke under nogen form blevet imødekommet.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil da godt tro, at det ikke står i Socialdemokratiets principprogram, at man skulle gennemføre det her.

Nu er det jo heller ikke sådan, at man regerer landet alene efter principprogrammer, men jeg er nødt til at sige til hr. Stavad, at det er forkert, hvis hr. Stavad har den opfattelse, at der er nogle, der mister noget, og derfor forstår jeg også godt, at hr. Stavad er lidt i vildrede med det hele. Der er ingen, der mister noget ved dette lovforslag. Man kan bevare det system, man har, og der er ingen, der mister så meget som en øre her. Tværtimod er det for nogle, som ønsker det, og som har brug for det, en stor fordel.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Kan hr. Svend Heiselberg oplyse mig om, hvornår fiskerne skal forpligte sig med hensyn til, at det er det her fradrag, de vælger, og det andet, de vælger fra?

Ole Donner (FP):

Jeg må medgive hr. Stavad, at dette lovforslag har fået en om ikke mærkelig, så i hvert fald utraditionel behandling. For det var jo rigtig, som hr. Stavad sagde, at ved førstebehandling gav alle ordførere udtryk for, at de var positivt indstillet over for forslaget.

Fremskridtspartiet indstiller lovforslaget til vedtagelse med det af Fremskridtspartiet stillede ændringsforslag. Vores ændringsforslag går alene ud på, at kravet om, at man mindst skal være på havet i 24 timer, rettes til 12 timer. Det gør vi ud fra den betragtning, som vi også fremførte ved førstebehandling, at en lang række fiskere er på havet i 12-14-16 timer, og vi mener, at det absolut ville være rimeligt, at de fik det samme fradrag.

Desværre er der nok ikke mulighed for, at vores ændringsforslag går igennem, og derfor kan jeg tilkendegive allerede nu, at hvis vores forslag bliver nedstemt, vil vi stemme for det af regeringen stillede ændringsforslag.

Dér stillede hr. Stavad et relevant spørgsmål, idet der i ministerens første ændringsforslag lå, at der skulle være 350 km i lige luftlinje fra den skattepligtiges sædvanlige bopæl, for at man kunne komme ned på kravet om de 12 timer. Så var det jo stort set sådan, at det kun gjaldt, hvis man var fra Bornholm, eller hvis man var fra Jylland og fiskede ved Bornholm.

Så siger hr. Stavad, at der ikke har været noget fremme om, hvorfor det er ændret fra 350 km i lige luftlinje til 100 km. Her kan jeg så oplyse, at det bl.a. er sket ved et pres fra Fremskridtspartiets side, idet vi mener, at der er flere, der skal have mulighed for at få fradraget.

Jeg husker også episoden fra forhandlingerne, hvor hr. Stavad anmodede om at få beregnet, hvad det ville koste, hvis man delte fradraget ud ligeligt til et større antal fiskere. Jeg har ikke set nogen beregninger på det pågældende, men da der ikke har været andet at tage stilling til end disse ændringsforslag, står Fremskridtspartiet altså fast på, at vi indstiller til vedtagelse med det af os stillede ændringsforslag, og

bliver det nedstemt, så stemmer vi for det af ministeren stillede ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Hr. Stavad stillede mig et spørgsmål. Det hørte jeg ikke, og det behøver ikke at være hr. Stavads skyld. Men man skal altså vælge ved årets udgang, om man vil have det ene eller det andet fradragssystem, og det mener jeg er en god måde at gøre det på.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Hvoraf fremgår det af lovforslaget?

Bente Juncker (CD):

Hvis Fremskridtspartiet sover bedre ved, at de stiller sig herop og siger, at det er dem, der er årsag til 100-km-grænsen, så for min skyld ingen alarm. Jeg husker nu førstebehandlingens således, at stort set ingen af partierne gik ind for den 24-timers-regel, som regeringen kom med.

Der har været efterlyst nogle forhandlinger, og man må sige, at skatteministeren ikke har været den hurtigste i denne sag. Det har skortet på de helt store forhandlinger i sagen.

Men vi kan i hvert fald stemme for ændringsforslagene vedrørende de 100 km i luftlinje. Om 100 km er den rigtige grænse i denne lovgivning, ved vi ikke; det er der nok ingen af os der ved. Men der er vel ikke noget i vejen for, at vi kan følge denne lov og justere den hen ad vejen. Det har vi gjort så mange gange før.

Om Fremskridtspartiets ændringsforslag, som de fastholder indtil afstemningen, skal vi sige, at vi har fået oplyst, at en 12-timers-regel er EF-stridig. Alene af den grund kan vi ikke stemme for det. Men jeg er meget enig i, at 12 timer ville have været et godt udgangspunkt.

Så har der været en del polemik – hr. Stavad sagde, at der ikke har været forhandlinger, osv. Det har der måske ikke, men det, hr. Stavad har sagt om, at dette fradrag for fiskerne skal ligge i Ligningsrådet, er CD i hvert fald fundamentalt imod. Vi ønsker ikke, at det skal ligge i Ligningsrådet. Vi ønsker, at der skal være en klar lovgivning på området, og viser denne lovgivning sig efter et stykke tid ikke at være så

[Bente Juncker]

god, så er det jo ligesom med al anden lovgivning: så må vi justere den.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Ja, det anede mig, at hr. Stavad ikke sådan lige har haft tid til at gennemgå lovforslaget og dets bemærkninger, hvor der står: »Fradragnet skal – også for de selvstændige fiskere – være et ligningsmæssigt fradrag, som kan foretages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst.«

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Fru Bente Juncker stillede spørgsmålet, om Fremskridtspartiet havde det bedre ved at stå heroppe og sige, at det var os, der havde fået indført den 100-km-grænse. Jeg vil bede fru Bente Juncker om at se efter om et par timer, når vi kan se på pc'eren, hvad der er sagt. Jeg sagde, at det var bl.a. Fremskridtspartiet, der var skyld i, at det var kommet ned på 100 km. Historien er, at det både var fru Bente Juncker og undertegnede, og derfor brugte jeg ordet bl.a. Jeg ved jo, at fru Bente Juncker normalt plejer at reklamere for sit eget parti; derfor nøjedes jeg med at bruge udtrykket bl.a. Jeg var i forhandling med både skatteministeren og ordførerne for de to regeringspartier, inden det blev fastlagt.

Når fru Bente Juncker siger, at den af Fremskridtspartiet foreslåede 12-timers-regel ville være EF-stridig, er det selvfølgelig noget vrøvl, for hvis en 24-timers-regel ikke er EF-stridig, er en 12-timers-regel det heller ikke. Det, vi kommer frem til ved at vedtage de ændringsforslag, er jo bare en 12-timers-regel hæftet op på en grænse på 100 km. Jamen så vil det jo også være EF-stridigt! Så skal vi jo til at passe på. Så skal vi snart spørge ministeren, om han kan garantere, at det ikke er EF-stridigt, for ellers kunne man lige så godt vedtage, at hvis fiskere i blå arbejdstøj var ude i 14 timer, ville de kunne få fradrag.

Så den dér med EF-stridig hopper jeg altså ikke på.

(Kort bemærkning).

Risgaard Knudsen (S):

Jeg tror, det blive nødvendigt at få hr. Svend Heiselberg på talerstolen endnu en gang.

Når jeg efterlyser hr. Svend Heiselbergs tilstedeværelse endnu en gang, skyldes det, at jeg ikke kan se, at det, som hr. Svend Heiselberg citerede fra lovforslaget, har noget som helst at gøre med det konkrete spørgsmål, hr. Stavad stillede. Derfor mener jeg, man må antage, at hr. Svend Heiselbergs forsøg på at besvare hr. Stavads spørgsmål er en stærk understregning af, at hr. Svend Heiselberg ikke selv er fortrolig med lovforslagets tekst og ej heller med de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Jeg går ud fra som givet, at hr. Svend Heiselberg er interesseret i endnu en gang at få lejlighed til at knytte bemærkninger til det spørgsmål, hr. Stavad har stillet. I modsat fald har hr. Svend Heiselberg jo selv været med til meget stærkt at præcisere, at der her i dag, som antydet af os andre, rent lovgivningsmæssigt er tale om det rene makværk.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg mener, hr. Risgaard Knudsen var for hård ved hr. Svend Heiselberg, for hr. Svend Heiselberg blev faktisk vildført af skatteministeren, og derfor vil jeg undskylde hr. Svend Heiselberg.

Men hr. Risgaard Knudsen har fuldstændig ret i, at det, hr. Svend Heiselberg henviser til, er en konstatering af, at det her er et ligningsmæssigt fradrag – altså i modsætning til et fradrag i den personlige indkomst – og det har intet som helst med tidspunktet for det her at gøre. Det, der står om, hvordan det med tidspunktet fungerer, findes i øvrigt i en helt anden spalte, hvor der står, at der skal vælges for 1 år ad gangen.

Derfor må jeg sige, at spørgsmålet er fuldstændig ubesvaret og uafklaret, og jeg kan sige, at de fiskere, jeg har talt med, klart har fået den opfattelse, at det her var noget, man skulle tage stilling til i form af en erklæring på forhånd, hvor man fraskrev sig retten til de øvrige fradrag.

Måtte jeg så sige til fru Bente Juncker, der siger, at vi har foreslået, at det her skulle ligge i Ligningsrådet: Nej, det, vi har sagt, er en henvisning til, at vi indtil for få år siden havde en ordning, der blev fastsat efter regler, som var en bemyndigelse for Ligningsrådet, og vi bad om at få den undersøgt og sagde, det kunne være en mulighed. Men jeg sagde samtidig –

[Stavad]

det er jeg sikker på at fru Bente Juncker også husker – at formen for os ikke var afgørende. Vi er meget parat til at lave det i lovsform, hvis vi kan gøre det med respekt for de regler, vi i øvrigt arbejder under.

Og så vil jeg til slut i denne omgang sige, at hr. Ole Donner har fuldstændig ret i, at hvis der er problemer med EF i en 12-timers-regel som foreslået af hr. Ole Donner, så er der også problemer i forhold til EF med det ændringsforslag, som skatteministeren er fremkommet med. For EF-reglen skelner ikke mellem, om man er 100 km hjemmefra eller man ikke er 100 km hjemmefra.

Den sag vil blive nærmere undersøgt, når vi får sagen tilbage i udvalget.

(Kort bemærkning).

Svend Aage Jensby (V):

Må jeg nu ikke starte med at aflive diskussionen om EF-problematikken og ikke-EF-problematikken. EF-problematikken har været indblandet i diskussionen i forbindelse med spørgsmålet, om vi nu begyndte decideret at yde tilskud til nogle bestemte erhvervsfiskere – hvad enten de nu sejlede det ene eller det andet stykke vej for at komme til havs. Det var det, diskussionen gik på. Nu foreligger der et forslag, der som det er beskrevet giver fiskere mulighed for at foretage et særligt fradrag, hvis de ikke vil benytte det almindelige fradrag.

Til hr. Stavad vil jeg sige, at det jo fremgår klart af bemærkningerne til lovforslaget – side 3 i lovforslaget i øverste højre spalte – at den enkelte fisker hvert år har mulighed for at vælge, hvilken ordning han vil ind under. Jeg synes ærlig talt ikke, vi har nogle problemer i så henseende.

Man kan altid diskutere, hvordan vi hjælper det hårdt betrængte fiskerierhverv bedst muligt; det kan der være mange løsningsmodeller for. Nu har regeringen altså valgt at komme fra start. Nu har vi sagt: Nu må vi altså gøre noget for nogle. Vi håber, dette lovforslag vil gavne så mange fiskere som muligt. Og hvis ordningen ikke fungerer, hvis den skal gøres endnu bedre for fiskerierhvervet, så tager vi det gerne op i regeringen. Men hellere komme fra start end slet ikke at komme af sted.

Jeg kan ikke lade være med at se på debatten ved førstebehandling den 27. oktober 1992, hvor den daværende skatteminister gen-

tagne gange opfordrede hr. Stavad til at komme med nogle ideer til, hvordan vi kunne lave det, hvis ikke det her kunne laves fornuftigt som angivet her. Det fortøner sig i det uvisse, hvad hr. Stavad sagde, eller rettere sagt det gør det ikke, for det kan jeg jo se af forhandlingerne. Der kom ingen forslag.

Nu siger regeringen som nævnt, at man vil fra start. Og det kommer vi med det her forslag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Vi er faktisk kommet med forslag. Vi har bedt om at få en konkret model undersøgt. Regeringen har nægtet at levere nødvendigt belysende materiale. Det er sandheden. Jeg mener endda, at hr. Svend Aage Jensby var med til mødet, men det er jeg lidt i tvivl om, så det skal jeg være forsigtig med.

Det andet, hr. Svend Aage Jensby siger, er meget interessant. Spørgsmålet er jo, om ikke vi er nødt til at få behandlingen af dette lovforslag afbrudt og forslaget tilbage i udvalget. Hr. Svend Aage Jensby siger jo, i modsætning til hvad der blev oplyst på det møde, vi havde med fiskeriministeren og med skatteministeren, at der ikke er EF-problemer i en 12-timers-ordning. Jeg står med et bilag her, hvoraf det i forhold til en model, som er foreslået af fiskerne, faktisk fremgår, at ordningen må skønnes at være i strid med EF's regler om statsstøtte. Men nu forstår jeg på hr. Svend Aage Jensby, at de oplysninger, vi har fået, er forkerte.

Derfor er jeg nødt til at have at vide af hr. Svend Aage Jensby, at der ikke er problemer, og hvis hr. Svend Aage Jensby siger det, er jeg nødt til at bede om, at denne sag kommer tilbage til udvalget, inden vi skal stemme om ændringsforslagene. Eller også må jeg bede fiskeriministeren eller skatteministeren gå på Folketingets talerstol og meddele Folketinget, om vi har fået korrekte oplysninger.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

Jeg kan bekræfte hr. Stavads fremstilling. Han fremlagde i et møde med skatteministeren og fiskeriministeren, som jeg også deltog i, den såkaldte ligningsrådsmodel. Så der er altså

[Jens Thoft]

gjort et forsøg på at komme med et konstruktivt alternativ.

Det var i øvrigt også den model, jeg tog stilling til i min ordførertale her under andenbehandlingen, hvor jeg sagde, at den er væsentlig bedre end det biks, som vi nu sidder med.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre var desværre ikke til stede ved førstebehandlingen af dette forslag, men hvis vi havde været det, ville vi have sagt, at mange andre erhverv end fiskerierhvervet er naturligvis nødlidende. Men vi vil også gerne prøve at finde en løsning for dette erhverv, og vi vil i hvert fald prøve at tilnærme beskatningen af fiskere til den, der findes for søfolk. Og i det lys mener vi, det er forsvarligt at støtte lovforslaget med de af ministeren stillede ændringsforslag.

Vi finder, at kombinationen af tid og afstand er nok til at sikre de forbedringer, man gerne vil give fiskerne, og hvis der er uklarheder, må vi have dem afklaret i udvalget mellem anden og tredje behandling. Jeg vil også gerne have, at skatteministeren i sin svartale her i dag gør rede for nogle af de uklarheder, der har været diskuteret blandt de tidligere ordførere.

Socialdemokratiet har åbenbart været utilfreds med forhandlingsforløbet – eller det manglende forhandlingsforløb – og har beskrevet dette lovforslag som havende været udsat for en meget mærkelig behandling. Jeg skal ikke kunne sige, hvad der er sket, det er ikke mit ansvarsområde, men kan blot sige, at den radikale skattepolitiske ordfører ikke har været voldsomt inddraget i forhandlingerne. Men det er jo ikke noget nyt, det er ikke på nogen måde enestående; det er den radikale skattepolitiske ordfører da ude for af og til, når især Socialdemokratiet og regeringen aftaler ting, som vi så bagefter får præsenteret, og som vi så kan forholde os til.

Men man kan måske sige, at forhandlingerne i højere grad er foregået blandt de fiskeripolitiske ordførere end blandt de skattepolitiske ordførere. Med andre ord er der noget, der tyder på, at forhandlingerne er gået i fisk, og det skal jeg da kun beklage.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil begynde med at sige, at det vil da være trist, hvis det går helt i fisk, det her, for intentionen var jo rigtig.

Vi sagde under førstebehandlingen, at vi gerne ville have det, der var lagt frem i forslaget, forbedret, og det mener vi også er sket i de ændringsforslag, som ministeren er kommet med. Så er der EF-retlige problemer og andre problemer, men konkluderende må vi sige, at her er tale om en forbedring, og den støtter vi.

Skatteministeren (Peter Brixtofte):

Jeg vil indledningsvis sige tak til partier repræsenterende et flertal i Folketinget for deres opslutning til regeringens forslag og til de ændringsforslag, som regeringen har stillet. Jeg er slet ikke i tvivl om, at det vil gavne fiskerne, at man får et retfærdigt fradrag, som bygger på objektive omstændigheder. Det er det, der er vigtigt: man laver et fradrag, som ikke gives til alle, men der er objektive omstændigheder, der giver anledning til fradraget.

Nu har jeg hørt hr. Stavad holde adskillige indlæg, og det blev altid sagt i min politiske ungdom om socialdemokrater, at de på AOF's talerkurser havde lært, at man skulle hæve stemmen, når argumentationen var svag. Jeg har altid troet, at det var lidt overdrevet, men efter at have hørt hr. Stavad i dag kan jeg godt forstå, at hr. Stavad har hævet stemmen, for argumentationen er utrolig svag. Der er ikke nogen tvivl om, at dette er et forslag, som fiskerierhvervet vil være tilfreds med.

Regeringen har også vist imødekommenhed over for en række partier, som havde indvendinger mod det oprindelige forslag. Centrum-Demokraterne, Fremskridtspartiet og også andre havde indvendinger, og man har forsøgt at samle alle partier i Folketinget omkring en indsats, som kunne gavne dansk fiskeri. Alle partier har været inviteret til et møde, alle har fået tilbudet – det vil jeg godt understrege – og vi havde gerne set, at samtlige partier stod bag dette forslag, som snart bliver til en lov, der gavner dansk fiskeri.

Udgangspunktet er at indføre regler, som svarer til de regler, som gælder for sømænd. Det er rimeligt og fornuftigt at indføre samme slags regler, fordi der er særlige omkostninger forbundet med at være langt væk hjemmefra i lang tid.

Så blev det sagt, at en regel om, at man er ude at fiske i mere end 24 timer, ikke var tilstrækkelig. Der var mange, som fiskede langt væk fra, hvor de boede, og som kun var ude i

[Skatteministeren]

mere end 12 timer, men det sammenlagt med transporten kunne sammenlignes med omkostningerne i den situation, hvor man var væk i mere end 24 timer. Derfor har vi udarbejdet et ændringsforslag, som det glæder mig at der nu kan opnås bred tilslutning til, sådan at man også tager højde for de forhold.

Jeg vil godt sige i anledning af alle de bemærkninger, der har været om, hvornår man skal vælge fradragsordning osv., at det fremgår utrolig klart af bemærkningerne, både af de generelle og de specielle bemærkninger, at den enkelte fisker fra år til år kan vælge den fradragsordning, der er mest gunstig. Det fremgår meget klart, og det er en selvfølge for alle, som ved noget om, hvordan man laver selvangivelser, at det er noget, man gør, når året er afsluttet, for når året er afsluttet, har man overblik over, hvordan året er gået. Derefter kan den enkelte fisker vælge, hvilken fradragsordning der er mest gunstig. Det fremgår klart af lovforslaget og bemærkningerne, og det er helt urimeligt her at lade, som om det ikke fremgår klart.

Jeg kan ikke undgå at få det indtryk, at hr. Stavad har været mere optaget af at skulle fortælle folk i sin egen gruppe, hvorfor Socialdemokratiet ikke er positivt over for dette lovforslag. Jeg er glad for, at de udtalelser, der kommer her fra talerstolen i denne debat, bliver optrykt. Der er ikke så mange til stede, men jeg er sikker på, at forhandlingen bliver optrykt, så fiskerne kan læse, hvad de forskellige partier har sagt. Og så vil man få et klart indtryk af, at hr. Stavad desværre ikke var positivt indstillet på at gøre noget for dansk fiskeri på dette område, og jeg synes, det er beklageligt, at Socialdemokratiet bakker denne holdning op.

Jeg kan oplyse, at det tidligere fradrag, man henviser til, og som Ligningsrådet har afskaffet, kun udgjorde en tredjedel af det fradrag, der gives mulighed for her. Der var desuden det problem, at man gav dette fradrag til alle, også dem, der ikke var længe væk; man gav det altså uden objektive kriterier. Og når man giver et standardfradrag, uden at et objektivt kriterium kan forklare, at det skal gives, vil der være større problemer i forhold til EF, end når fradraget kan dokumenteres ved, at man f.eks. har været væk i mere end 24 timer eller har fisket på pladser, der ligger langt fra éns hjem.

Derfor har vi valgt dette forslag med det tilhørende ændringsforslag. Forslaget koster staten og kommunerne over 50 mio. kr., men det er klart, at fiskerne får en tilsvarende skatteletelse, og derfor er det også klart, at det er noget, som gavner . . .

Formanden:

Jeg må bede om lidt mere ro i salen. Jeg ved, der er nogle, der venter på nogle detaljer i ministerens redegørelse, så vi skal kunne høre, hvad der bliver sagt fra talerstolen.

Skatteministeren (Peter Brixtofte):

Selv om dette fradrag giver en skatteletelse på mellem 50 og 60 mio. kr. og staten og kommunerne giver afkald på det provenu, må man også være klar over, at provenuet tilfalder dansk fiskeri og fiskerne. Det vil sige, at det er et meget gunstigt forslag for dette erhverv.

Jeg vil også understrege, som det fremgår af forslaget, at selvfølgelig skal disse ordninger til notificering i EF. Det er nødvendigt, og det har vi skrevet meget klart. Vi har ikke på forhånd sagt, at noget af det kan være EF-stridigt, men vi har sagt, at jo mere man nærmer sig en situation, hvor der gives et generelt fradrag uden et objektivt kriterium, desto større vil muligheden være for, at man kan tale om sektorstøtte. Derfor har det været vigtigt for os at holde fast ved, at der skal være et objektivt kriterium for at få et fradrag, nemlig at man enten skal være væk i mere end 24 timer eller skal være langt væk hjemmefra for at fiske og på baggrund heraf kan dokumentere, at man har haft nogle udgifter og derfor har ret til et fradrag.

Må jeg så afslutningsvis endnu en gang takke Folketingets flertal, fordi man vil indføre disse fradrag, som er en retfærdighedshandling over for dansk fiskeri og danske fiskere.

Stavad (S):

Da der ikke i skatteministerens besvarelse var nogen forholden sig til de reelle problemer i sagen, skal jeg nøjes med at tage fat i et enkelt spørgsmål.

Vi fik intet svar på, om det ændringsforslag, som er fremsat af Fremskridtspartiet, er EF-medholdeligt eller ej, og jeg kræver at få et svar, inden vi skrider til afstemning, for svaret er afgørende for, hvordan Socialdemokratiet vil stemme. Så vidt jeg kan bedømme, er det

[Stavad]

også afgørende for, om ændringsforslaget bliver vedtaget eller forkastet, og derfor er det fuldstændig afgørende og nødvendigt, at vi får et svar fra ministeren, så vi ved, hvad vi har at forholde os til. Og inden jeg konkluderer noget som helst for Socialdemokratiets vedkommende ved andenbehandlingen af denne sag, vil jeg derfor afvente et klart og utvetydigt svar fra ministeren.

Skatteministeren (Peter Brixtofte):

Hr. Stavad fik sit svar. Svaret var, at det, der bliver vedtaget her i Folketinget, skal til EF-notificering, hvor det skal klargøres, om det kan godkendes. Man kan ikke på forhånd sige ja eller nej, og det har jeg ikke tænkt mig at gøre. Jeg påpeger bare, at jo flere objektive kriterier der er knyttet til et fradrag, desto større muligheder er der for, at det bliver godkendt. Men hvis man laver helt generelle fradrag, som stort set gives til hele fiskeriet, således som hr. Stavad går ind for, kan man argumentere for, at det er et specielt fradrag for et erhverv, og det har vanskeligere ved at blive godkendt, tror jeg. Derfor er det vigtigt at holde fast ved regeringens forslag, hvor man tager udgangspunkt i, at det skal være nogle objektive omstændigheder, der berettiger til et fradrag.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Hvis ministeren ikke er helt sikker på, at regeringens forslag holder vand, mener jeg, at man lige så godt kan vedtage Fremskridtspartiets forslag om de 12 timer.

Hvis det alligevel er tvivlsomt, om det ene eller det andet holder, så vil jeg anbefale, at man stemmer for Fremskridtspartiets forslag, som vi har holdt fast på hele tiden, for sådan som jeg har forstået ministeren, er det lige så regulært som det andet. Men stadig væk: Hvis vores ændringsforslag bliver nedstemt, stemmer vi for regeringens forslag.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Så let slipper ministeren altså ikke. Ministeren har selv fremsat et forslag, ministerens forslag skal notificeres i EF, og jeg går ud fra, at inden ministeren kommer med sine forslag og sine ændringsforslag, har man undersøgt, om

man med betydelig sikkerhed kan forvente at få dem notificeret i EF.

Forskellen er, at hvis vi vedtager ministerens forslag med hr. Ole Donners ændringsforslag, vil der være en 12-timers-grænse, men hvis vi vedtager forslaget uden hr. Ole Donners ændringsforslag, vil der være en 24-timers-grænse. Ministeren holder hele tiden fast ved, at der skal være tale om noget objektivt, men jeg ved altså ikke, om 24 timer er mere objektivt end 12 timer, det må ministeren i hvert fald forklare mig ved en anden lejlighed. Og derfor er ministeren nødt til at gå på talerstolen og give os et svar på, om man har en forventning om, at forslaget vil kunne notificeres, hvis det vedtages med de 12 timer.

Skatteministeren (Peter Brixtofte):

Vi har naturligvis en forventning om, at det forslag, regeringen har fremsat, kan godkendes i EF. Svaret er ja!

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Lige før klagede skatteministeren over, at jeg talte for højt, men nu forstår jeg, skatteministeren ikke kan høre det, jeg spørger om.

Jeg spurgte: Har regeringen forventning om, at forslaget kan notificeres, hvis vi vedtager hr. Ole Donners ændringsforslag om de 12 timer? Det er det, vi har behov for at vide, hr. minister, for det er afgørende for, hvordan Socialdemokratiet vil stemme i denne sag.

Skatteministeren (Peter Brixtofte):

Det kan der heller ikke svares ja eller nej til, men jeg vil bare påpege, at når det alene drejer sig om 12 timer og der ikke er noget afstandskriterium, er der ikke tilstrækkelig dokumentation for, at man er væk hjemmefra og derfor har omkostninger til f.eks. overnatning og ekstraforplejning. Det er de ting, som kommer ind i billedet, når man kombinerer de 12 timer med et afstandskriterium, og jeg kan naturligvis ikke sige på forhånd, at det ikke kan godkendes, men vi nærmer os betænkeligt en situation, hvor man kunne sige, at der var tale om sektorstøtte.

(Kort bemærkning).

Jens Thoft (SF):

[Jens Thoft]

Nu forstår jeg snart ikke ret meget af det hele. Når afstanden er 100 km, er det et objektivt kriterium, men når man skal være borte i 12 timer, er det ikke et objektivt kriterium. Jamen kunne vi så ikke kombinere det med hårfarven på fiskeren – for det er lige så retfærdigt som det, vi vedtager nu – eller spørge, om fiskeren bruger briller? Hvis vi lavede et objektivt kriterium, som sagde, at han enten skal bruge briller eller ikke skal bruge briller, fik vi stort set det samme resultat, og så havde vi et objektivt kriterium.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Jeg er nødt til at meddele, at med den gang sniksnak, ministeren leverer her, er vi tvunget til at vedtage ændringsforslaget om de 12 timer, og det betyder, at Socialdemokratiet vil stemme for det af hr. Ole Donner stillede ændringsforslag. Når ikke vi kan få ordentlige og korrekte oplysninger af en minister, når han giver os forkerte oplysninger under forhandlingerne og i udvalget, har vi intet at holde os til. Derfor er jeg nødt til at meddele, at den socialdemokratiske gruppe agter at stemme for hr. Ole Donners ændringsforslag, og så må vi se videre på sagen i udvalget.

Skatteministeren (Peter Brixtofte):

Hr. Stavad prøver at tale uden om det, sagen drejer sig om, nemlig at Socialdemokratiet ikke har ønsket nogen form for løsning for fiskerne, og på trods af, at man var inviteret til forhandlinger, har man ønsket at sabotere forhandlingerne om at opnå et flertal. Det er sagen.

Så kommer vi til de forskellige muligheder for at komme uden om kravet om de 24 timer. Regeringen har sagt, at hvis man skal have et objektivt kriterium for, at man har haft udgifter til overnatning og ekstra fortæring, er det oplagt, at 12 timer kombineret med et afstandskriterium er mere objektivt og gør det mere sandsynligt, at man har haft disse udgifter. Det er klart, at det kan være tilfældet inden for mange andre erhverv, at man arbejder i mere end 12 timer, men arbejder dér, hvor man bor. Der er f.eks. mange inden for detailhandelen, som arbejder i mere end 12 timer, men bor i umiddelbar nærhed af arbejdspladsen, og de pågældende har ingen overnatningsudgifter eller noget andet.

Hvis man derfor vedtager et forslag om 12 timer alene, uden at det skal være kombineret med et krav om, at man fisker langt fra hjemmet, er det oplagt, at det er lige så sandsynligt, at man bor hjemme og ikke har ekstra omkostninger. Og så kan det være vanskeligt at gå ind for et sådant fradrag i EF-sammenhæng.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Skatteministeren kan forsøge sig med mange forklaringer, men jeg er nødt til at sige, at hvis ikke den nye skatteminister lærer at lave sit hjemmearbejde og betjene Skatteudvalget og Folketingets partier på en sådan måde, at vi ved, hvad der er retstilstand, når vi kommer her i salen, vil skatteministeren få mange store problemer. Og det, ministeren nu har sagt, ændrer ikke en tøddel ved, at Socialdemokratiet stemmer for det af hr. Ole Donner stillede ændringsforslag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1

vedtoges med 68 stemmer mod 57.

Ændringsforslag nr. 2 og 3

forkastedes uden afstemning.

§ 1 med den foretagne ændring og §§ 2 og 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

23) Anden behandling af lovforslag nr. L 19:

Forslag til lov om ændring af lov om beskattningen af pensionsordninger m.v. (Ophævelse af adgang til delvis pensionsoverførsel).

Af skatteministeren (Fogh Rasmussen).
(Fremsat 7/10 92. Første behandling 27/10 92. Betænkning 14/12 92).